

บทที่ 5

ทฤษฎีด้านเศรษฐกิจของลัทธิจักรวรรคiniym

แรงกระทุนด้านเศรษฐกิจเบื้องหลังสหพันธ์จักรวรรคiniym มีความสับสนซ้อนมาก การวิเคราะห์นั้นต้องพิจารณาปัจจัยทั่ว ๆ เชน การตลาด การบ้านรัฐดูคุณ การจัดรูปแบบ และการลงทุน นโยบายเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ เช่น นโยบายการค้าทางประเทศ นโยบายศุลกากร สหคุณครองทางเศรษฐกิจ การค้าเสรี บทบาทของกลุ่มพشังทางเศรษฐกิจทั่ว ๆ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเหล่านี้และรัฐบาล อย่างไรก็ตาม ปัจจัยด้านเศรษฐกิจโดยทั่วของมันเองไม่ได้เป็นรากของสหพันธ์จักรวรรคiniym แม้จะมีความสำคัญอย่างเด่นชัด แรงกระทุนด้านเศรษฐกิจไม่ใช่เป็นต้นเหตุของการทำให้สหพันธ์จักรวรรคiniym ในขณะที่สาเหตุค้านอันจากทางการเมืองนั้นปรากฏอยู่เสมอ ในแต่ละกรณี ประวัติศาสตร์ มันจะมีการรวมกันของมูลเหตุบางอย่างที่แทรกท่ามกันหรือใหม่ออกไป

ในสมัยสหพันธ์จักรวรรคiniym แบบอย่าง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจน่าจะมีผลให้สหพันธ์จักรวรรคiniym ของยุคนี้แตกต่างจากสหพันธ์จักรวรรคiniym ของสมัยอื่น ๆ การค้ามีบทบาทสำคัญ เสมอในประวัติศาสตร์อาณานิคมของญี่ปุ่น ตั้งนั้น จึงไม่นับว่าเป็นลักษณะเฉพาะของลัทธิจักรวรรคiniym ภายหลัง ค.ศ. 1880 อย่างไรก็ตาม การส่งออกอย่างมากมายของเงินทุน ด้านการลงทุนซึ่งนำไปสู่การขยายตัวด้านเศรษฐกิจและการเมือง เป็นลักษณะพิเศษของสหพันธ์จักรวรรคiniym แบบอย่าง ถึงกระนั้นก็ตาม ในช่วงก่อน ค.ศ. 1880 หังกฤษและฝรั่งเศสได้ส่งเงินทุนออกโดยไม่มีผลต่อพฤติกรรมด้านจักรวรรคiniym นโยบายเศรษฐกิจของรัฐในหลาย ๆ แห่งล้วนไปสู่การกระทำแบบพาณิชยนิยม ซึ่งเรียกว่าสหพันธ์จักรวรรคiniym แบบใหม่ (neo-mercantilism) อย่างไรก็ตาม การใช้คำว่าสหพันธ์จักรวรรคiniym เพื่ออธิบายสถานะทางเศรษฐกิจทั้งหมดของมหาอำนาจจักรวรรคiniym เป็นการอธิบายที่ทำให้เข้าใจยากมากกว่าที่จะทำให้เห็นแจ่มแจ้ง การเจริญเติบโตอย่างกว้างขวางของกลุ่มพลังทั่ว ๆ สมพันธ์กับการสับเปลี่ยนและการจัดกลุ่มใหม่ของสังคมอุตสาหกรรม กลุ่มพลัง เช่น บริษัทการค้าและบริษัทเดินเรือ ห้างร้าน ซึ่งพยายามที่จะมีอิทธิพลท่อนนโยบายด้านอาณานิคมของรัฐบาลได้เกิดขึ้น

ก่อน ค.ศ. 1880 แต่ในยุคของสหพันธ์การค้าโลกแบบอย่างนั้น มีจำนวนกลุ่มใหญ่ ๆ มา
ร่วมมากขึ้น เช่น สมาคมทางเศรษฐกิจ-หอการค้าโลก สมาคมชาตินิยม-หอการค้าโลก
และพระกาฬการเมืองสมัยใหม่ ทั้งนี้มีจุดยืนในการมีอิทธิพลท่อนใบขายหอการค้านิยมของ
รัฐบาลก็มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1. ทฤษฎีสหพันธ์การค้าโลกของจอห์น แอทกินสัน ขอบสัน (John Atkinson Hobson)

ในบรรดาทฤษฎีทางเศรษฐกิจของสหพันธ์การค้าโลกนี้ ทฤษฎีชื่่อ ได้รับการ
พัฒนาขึ้นโดยขอบสันและเลนนี่มีลกระหนบมากที่สุดทั้งที่การโต้แย้งในเวลานั้นและที่การ
อภิปรายทางวิชาการในเวลาต่อมา

ใน ค.ศ. 1902 นักเขียนบทความของหนังสือพิมพ์ เสรีนิยม และนักเศรษฐศาสตร์
การเมือง ชื่อ จอห์น แอทกินสัน ขอบสัน ได้พิมพ์หนังสือเรื่อง Imperialism : A
Study ซึ่งจนถึงปัจจุบันนี้ก็ยังคงเป็นการศึกษาความค้านเศรษฐกิจของสหพันธ์การค้าโลก
แบบที่ไม่ใช่มาრ์กซิสต์ (non - Marxist) ที่มีอิทธิพลมากที่สุด

การวิเคราะห์ทางเศรษฐกิจของสหพันธ์การค้าโลกชี้ว่า ขอบสันพัฒนาขึ้นใน
หนังสือเดมนี้ไม่ใช่เป็นการเริ่มขึ้นใหม่ เขาวันเวลาความคิดและผลของการโต้แย้งหลาย
ประดิษฐ์ของนักเศรษฐศาสตร์ การเมืองที่มามาเป็นเวลามากกว่า 1 ศตวรรษ นับแต่ ค.ศ.
1776 แล้วที่ค้า้ม ส密 (Adam Smith) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของตลาด
อาณาจักรสำหรับสินค้าส่วนเกินของประเทศในยุโรป โดยเนพะอย่างยิ่งซึ่งก่อให้เกิดอุปทาน
ในระยะการเปลี่ยนแปลงเพื่ออุตสาหกรรม จอห์น สจูาร์ต มิลล์ (John Stuart Mill)
ได้สนับสนุนการลงออกของเงินทุนไปยังอาณาจักรและทั่วประเทศ ยังเป็นวิถีทางที่มีประสิทธิ-
ภาพในการตรวจสอบการเสื่อมลงของอัตราส่วนกำไรมากของการลงทุน

ในระหว่างทศวรรษที่ 1890 ขอบสันได้ถูกนำไปใช้ในเศรษฐกิจเงินทุนใน
หนังสือพิมพ์หลายฉบับและได้พัฒนาความคิดหลักขึ้นเช่นเดียวกับในหนังสือ Imperialism
ของเข้า เช่นเดียวกับผู้ที่มีเชื้อสายญี่ปุ่นรวมสมัยเดียวกับเขาในอังกฤษ ขอบสันมีความสนใจอย่าง
ลึกซึ้งในสังคมมัวร์ซึ่งเกิดขึ้นใน ค.ศ. 1899 ในปีนั้นเองเข้าได้ไปเยือนบริเวณที่เกิด

สังคมในฐานะผู้ลังเลกการณ์และผู้สืบท้าพิเศษ และส่งรายงานกลับไปให้บังสือพิมพ์
แมนเชสเตอร์ การ์ดเดียน (Manchester Guardian) ของอังกฤษ ขอบสันต้องการเข้าร่วม
ในการโถ้แยกทางการเมืองในเวลาหนึ่ง โดยเฉพาะเมื่อหูคึงความคิดเห็นของเขาก่อ
สาเหตุและผลของสังคม ขอบสันพยายามที่จะตีแผ่สาเหตุของสังคมและเพื่อแสดง
ทางเลือกสำหรับการกำจัดสังคม ซึ่งมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับคนร่วมสมัยของเขาว่า
ว่า ผลประโยชน์ของเงินพันเบื้องหลังอุตสาหกรรมเหมือนแร่ในออฟริกาให้เป็นสาเหตุของ
การขัดแย้งกันจนนีงชั้นแทบทั้ง 1 สิ่งที่เขามีนิยมในออฟริกาและคิดว่าเป็นสาเหตุของสังคม
ทำให้ขอบสันเริ่มหันทางเศรษฐกิจไปสู่การลงทุนประเทรุกรานและการวางแผนบน
ท่าสายพากบัวร์ เขายังป่วยในการเสียงทางอาณานิคม เช่น สังคมสเปน - สหรัฐ-
อเมริกาและสังคมบัวร์ นายทุนที่ทำการเบี้ยดเบี้ยนและแสวงหาผลตอบแทนที่สูงจาก การ
ลงทุนของพวกเขาร่วมมือกับผู้ที่กระตือรือล้นทางอาณานิคมและนักชาตินิยมก่อให้เกิด
สังคมที่อัชญาและ การแสวงหาผลประโยชน์ สิ่งนี้เป็นแนวหลักซึ่งขอบสันให้ความสนใจ
ไปสู่ทฤษฎีของลัทธิจักรวรรคiniym² และเขาใช้ความสนใจของสาขาวิชานิยมในการสังคม
เพื่อให้คำเสนอในการปฏิรูปสังคมซึ่งเขาพัฒนาขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1890 พร้อมด้วยยิ่งขึ้น

ปัจจุบันสังคมบัวร์ เป็นระยะเวลาที่เกิดความไม่สงบทางสังคมหลายประการ
เช่น มีการมีคหบุกงานของสหภาพกรรมกรครั้งใหญ่เป็นจำนวนมาก มีการก่อการเผา
เรียกร้องของสตรีเพื่อสิทธิในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ในขณะเดียวกัน บัญชาไอร์แลนด์
ก็เปลี่ยนไปในทางเลวร้าย ชาวอังกฤษสังเกตว่ามีการแข่งขันทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นจาก
เยอรมนี และโครงการเสริมสร้างกำลังทางนาวีของเยอรมนีคือการถูกคามที่เห็นได้ชัดเจน
ความหวังโดยย่างลีกซึ่งในนโยบายที่ทางประเทศและนโยบายภายในของอังกฤษนำไปสู่ความ
พยายามที่จะตีความสาเหตุและภูมิภาคที่มีความขัดแย้งที่เกิดขึ้น หนังสือของขอบสันก
พิมพ์เผยแพร่ในช่วงที่การโถ้แยกกำลังรุนแรง และมีการนำเสนอด้วยปัจจุบันความคิดที่สามารถ
เข้าใจได้โดยง่ายและเป็นกฏเกณฑ์ที่มีชีวิตชีวา จึงเป็นการแสดงความคิดเห็นที่ประสบความ
สำเร็จมาก

ในการสุ่มการวิจารณ์ด้านเศรษฐกิจของขอบสันต์ลัทธิจักรวรรคินียังจะต้องกล่าวถึงทฤษฎีขันท์นี้อีก 2 ทฤษฎีของการบริโภคที่น้อยเกินไปและการประยุกต์มาของเกินไปขอบสันที่จารณาว่าประกอบการพัฒนาลงเป็นลักษณะแบบอย่างของขั้นตอนของการพัฒนาของเศรษฐกิจ nationality และของลัทธิจักรวรรคินียัง เช่นเชื่อว่ามันมีความแตกต่างที่เห็นได้ชัดระหว่างลัทธิจักรวรรคินียัง ก.ศ. 1870 - 1880 และการขยายตัวทางอาณาจักรช่อง เกิดขึ้นก่อน และเชาเห็นว่าลัทธิจักรวรรคินียังเป็นผลซึ่งคิดตามมาตรฐานของเศรษฐกิจแบบอุตสาหกรรมสมัยใหม่

ทฤษฎีของการบริโภคที่น้อยเกินไป (Theory of Underconsumption) ซึ่งขอบสันเคยกำหนดให้ในปี ค.ศ. 1902 ในรูปของบทความและความเรียงต่าง ๆ เป็นการอธิบายถึงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจของรัฐอุตสาหกรรมภายหลัง ก.ศ. 1870 ที่เกิดจากการผลิตที่มากเกินไป การตอกทำของอัตราผลิตในการลงทุนค้านเงินทุนในตลาดการเงินภายในประเทศ ความยากจนและการว่างงาน ลัทธินี้ยังทำให้มีการผลิตที่มากเกินกว่าที่สามารถบริโภคได้หมด แม้ว่าตนนั้นรู้ว่าจะสามารถซื้อลินค้าได้มากขึ้น แต่ก็ไม่มีความต้องการที่จะทำเช่นนั้น เพราะความต้องการลินค้าของเข้าพอเพียงแล้ว ชนชั้นที่ลงไม่ต้องการลินค้าแต่ไม่มีกำลังที่จะซื้อมัน³

ในฐานะนักเศรษฐศาสตร์ ขอบสันได้เบย์เพร์ททฤษฎีชั้นวิจารณ์การลงทุนโดยเสริมของลัทธินี้และผลที่ได้แก่มวลชนในสังคมระดับล่าง ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ของการแบ่งปัน (economics of distribution) ซึ่งในบางกรณีการภาคหมายการลงทุนทางการเงินที่ว่า การออมเงินทุนสำหรับการลงทุนค้านการเงินมากไปน้ำไปสู่การบริโภคที่ค่าเกินไปและการแบ่งส่วนที่ไม่ยุติธรรมภายในประเทศ ในขณะที่การรวมรวมทุนและแสวงหาการตอบแทนที่สูงกว่าค่าตอบแทนที่ออกไปยังคืนแคบตื้อๆ ซึ่งเป็นการซึ่งนำไปสู่การปรากฏ-ดุลย์ของลัทธิจักรวรรคินีใหม่⁴ การไม่ยึดหยุ่นและการกระจาดที่ไม่ยุติธรรมของปริมาณการผลิตของประเทศไทยในปีนั้น ๆ ซึ่งขอบสันเชื่อว่าเป็นความรับผิดชอบที่การผลิตมากเกินไปในภาคภายใน เขาวนช้อสังเกตว่า เข้ากับความเชื่อใจที่ว่าการแห่งชนทางเศรษฐกิจที่ปราศจากการควบคุม (laissez - faire) จะดีอยู่ ๆ ถูกแทนที่โดยกระบวนการรวม

กัน บริษัทใหญ่ ๆ และการบูรณะที่เกี่ยวกับการจัดตั้งขึ้นซึ่งนำไปสู่การตัดตอนการผลิตสินค้าที่มากเกินไป และในขณะเดียวกันก็นำเอกสารสะสม เวินทุนที่เพิ่มมากขึ้น เมื่อเวินทุนเหล่านี้ไม่สามารถที่จะใช้ให้เกิดผลกำไรในคลาสการเงินภายในประเทศมันจะเพิ่มแนวโน้มไปสู่การผลิตที่มากเกินไป เวินทุนเหล่านี้จึงถูกส่งออกสู่ต่างประเทศ เวินที่สะสมจำนวนมากเมื่อไม่อาจหาการลงทุนที่ได้ผลกำไรภายในประเทศ นายทุนจะหันทางไปเวินทุนในที่อื่น แรงกดดันเรื่องนี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่สังเคราะห์ในปัจจุบันของสหราชรัฐนิยม

ขอบสันไก์โจนศิริระบบของการแสวงหาผลประโยชน์ภาคป้อนหัวเจ้าเป็นทางเลือกที่ควรหามของประเทศไทย และถูกบังคับให้รับนโยบายและแนวทางผลประโยชน์ส่วนตัว เขายืนว่าระบบนี้เกิดจากการแบ่งที่นิคพลาคของก้าวจากอุตสาหกรรม เนื่องจากผู้ไก์รับค่าจ้างแรงงานซักก่อสร้างซึ่งที่ทันเดองผลิตขึ้นมา ผู้ผลิตจึงห้องมุ่งไปสู่ทางประเทศเพื่อขายสินค้าและเอาเงินกำไรไปลงทุน เขายังเห็นด้วยว่ากลไกอันละเอียดของกระบวนการบริการและการป้องกันอาชญากรรมเป็นการสูญเปล่าและอันตราย ปัญหาทางเศรษฐกิจสามารถแก้ไขได้กว่าโดยการรักษาค่าจ้างแรงงานที่สูงขึ้น และการให้บริการทางสังคมที่คุ้นเคยภายในประเทศ นั่นคือคลาสภานิยมในประเทศจะต้องไก์รับการขยาย และนายทุนจะมีโอกาสที่คุ้นในการลงทุน ซึ่งเท่ากับขอบสันกระตุ้นการเปลี่ยนนโยบายซึ่งจะทำให้ลัทธินายทุนนิยมของสังกฤชลงรอยกันเป็นอย่างมากทางบุญธรรม

ขอบสันแบ่งแยกผลที่เกิดขึ้นท่อนใบนายจักรราชนิยมของรัฐบาลซึ่งสืบเนื่องมาจากการผลิตสินค้ามากเกินไปและจากเวินทุนส่วนเกิน นายทุนอุตสาหกรรมและการค้าสินใจเฉพาะการเพิ่มขึ้นของการค้าต่างประเทศ อย่างไรก็ตามนายทุนเรียกร้องหั่นการคุ้มครองจากรัฐบาลและการขยายการควบคุมทางการเมืองเนื่องจากคินแคนที่พวกเขารองทุน เพื่อที่เขาจะไก์รับผลกำไรที่มีนักเช่นเกิร์งคลาสภานิยมใน สหราชรัฐนิยมแบบรุกรานและผนวกคินแคนน้ำผลประโยชน์ส่วนหนึ่งมาให้อุตสาหกรรมและการค้าทางประเทศ เช่น การสร้างเรือรบและการขนส่ง การสร้างอาวุธยุทธภัณฑ์และการค้าปืนย้อย อุตสาหกรรมหอพยาและเครื่องเหล็กทั่ง ๆ บริษัทใหญ่ ๆ พอยู่ในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น

จากคินแคนที่ยกยนต์ไว้ เช่น ถนนประโยชน์ก้านการค้าส่วนในเมืองใหญ่ที่เป็นศูนย์กลางของเเพรษฐกิจ เช่น แมนเชสเตอร์ (Manchester) เชฟ菲尔德 (Sheffield) และเบอร์มิงแฮม (Birmingham) และนายทุนกัลฟ์รูบาร์ดโดยผ่านทางสมาคมสหภาพแรงงานภูมิภาคอิทธิพลทั่ว ๆ ไปก็เช่นไก้รับความร่วมมือจากฝ่ายนักการเมืองและฝ่ายหัวเราะในอาณาจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยราชการค้านอาณาจักร เช่น กระหารังอินเดีย กองทัพบกและกองทัพเรือ

ขอสังเกตของขอบสันยามาจากลักษณะโครงสร้างขั้นพื้นฐานของเเพรษฐกิจชั้นกุณฑ์ในเวลานั้น ส่วนแบ่งของผลกำไรไก้รับมาจากการลงทุนในทางประเเพศนี้มากกว่าผลกำไรที่ไก้จากการค้ากับทั่วประเทศ และชั้นกุณฑ์เปลี่ยนฐานจากการเป็นโรงงานของโอลกเป็นนายธนาคารของโอลก ขอบสันสูปว่า นโยบายทั่วประเทศของอังกฤษเป็นการค่อสู้เพื่อผลักดันระบบการลงทุนที่ไก้ก่อไว้ สิ่งนี้ให้คำตอบสำหรับค่าจ้างที่ไก้รับคือผู้ไก้รับผลประโยชน์มากที่สุดจากสหักรัฐคืนนี้ ซึ่งแน่นอนที่สุดคือผู้ลงทุนนั่นเอง

แม้ว่าขอบสันจะพยายามหลีกเลี่ยงการที่ความหมายประวัติศาสตร์ในแบบของเเพรษฐกิจที่แคม ๆ โดยการกล่าวว่า แรงงานทุนของสหักรัฐคืนนี้ไม่ใช่เเพรษฐกิจ แต่ประกอบขึ้นจากพังรักชาติซึ่งนักการเมือง ทหาร นักนิยมธรรมและพ่อค้าเป็นผู้ก่อให้เกิดขึ้น และจากความกระตือรือล้นที่มากเกินไปของนักการเมือง ทหาร นักนิยมธรรม มิชชันนารี และพ่อค้าที่มีนโยบายที่ต้องการให้ประเทศเป็นนักการเมือง ทหาร นักนิยมธรรม นักเรียนหรือเย้ายวนสู่ความเห็นของชาติโดยเฉพาะการซึ่งให้เห็นถึงความจำเป็นที่ต้องขยายตัวมากขึ้น แต่กลับที่สุดขอบสันก็สูปว่า การศักดิ์สิทธิ์ในขั้นสุดห้ามขึ้นอยู่กับกลุ่มที่ร่าเรวงค้านการเงินกลุ่มเด็ก ๆ

ขอบสันวิเคราะห์ว่าอาณาจักรที่ไก้รับการบันกอกทั้งหมดปลายศตวรรษที่ 1870 เป็นภาระแก่เเพรษฐกิจของประเทศไทย เขายังกล่าวว่าสถานะของปัญหาเเพรษฐกิจของอังกฤษสามารถแก้ไขได้ ซึ่งคือการกล่าวว่าสหักรัฐคืนนี้แบบรุกราน สูบเสือก ในใจ เสือโกรก ที่ไม่มีทางแก้ไข ขอบสันพยายามแสดงว่าอาณาจักรที่อังกฤษบันกอกเข้ามาในปลายศตวรรษที่

1870 นั้นเป็นภาระหนักห่างเพรษฐกิจ เขาเสนอท่านร่างชื่งและคงดึงการให้กรอบครองอาณาจิตรของอังกฤษในช่วง 30 ปีที่曩มา⁵ เขาร่วมเฉพาะคินแคนชื่งอยู่ภายใต้การควบคุมทางการเมืองอย่างเด็ขาดและสรุปว่าคินแคนที่ให้รับการบันดาลเข้ามาใหม่ ๆ มีจำนวนถึง 1/3 ของจักรวรรคที่ปรากรูปใน ก.ศ. 1900 คินแคนเหล่านี้อยู่นอกเขตอาณาคืบห่วงและไม่เหมาะสมสำหรับการทั้งดินฐานของชาวยโรป⁶ ขอบสันใช้สอดคล้องสินค้าเข้าและสินค้าออกและย้ำว่าการค้าของอังกฤษกับคินแคนใหม่ในการครอบครองนั้นมีน้อยมากและเป็นสินค้าที่มีคุณภาพทำที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับการค้าหั้งหมก ยิ่งกว่านั้นส่วนของภารค้ากับจักรวรรค์ล้อมในห้านคราภัคกันทั่งประเทศ ขอบสันเยี่ยงยั่นความคิดของนักจักรวรรค์นิยมชื่งเรียกร้องอาณาจิตรในฐานะเป็นทางออกสำหรับนายประชากรที่ลั่นประเทศ ขายสินค้าและจัดหาวัสดุในอย่างไรก็ตาม เขาเชื่อว่ามีการบันดาลเข้ามาเพื่อการลงทุนค้านการเงิน เพื่อสนับสนุนประเทศนี้ ขอบสันอ้างภารร่างชื่งและคงรายได้จากการลงทุนของภาคโพ้นทะเลของอังกฤษระหว่าง ก.ศ. 1884 - 1900⁷ แท้เขามิได้แยกระหว่างการลงทุนในทั่งประเทศและการลงทุนในจักรวรรค ซึ่งหันนี้ยอมหมายความว่าไม่มีการศึกษาอย่างເນັ້ນເພາະເຈະຈົງของการลงทุนในอาณาจิตรและประเทศของจักรวรรค (settlement colonies, crown colonies) หรืออาณาจิตรเวเนเส้นศูนย์สูตรชื่งเพื่อให้รับการบันดาลเข้ามา

ขอบสันไม่ยอมรับว่าสหราชจักรวรรค์นิยมเป็นนโยบายชื่งเกิดขึ้นจากความจำเป็นที่เนื่องมาจากการทั่วของพัฒนาการของเพรษฐกิจแบบทุนนิยม เขายังความคิดเรื่องการปฏิรูปสังคมชื่งเข้าให้สันสนุนมาตั้งแต่ระยะทัน ขอบสันเชื่อว่าการคุกคันเพื่อการส่งออกเงินทุนจะหลอกเลี้ยงให้วยการกระชาຍรายได้ของประเทศไทยและการเก็บภาษีและใช้มาตรการค้านนโยบายสังคม การลดเงินทุนส่วนเกินของผู้ที่ร่ำรวยจะทำให้โดยการเก็บภาษีเพิ่มขึ้น และอ่านใจในการบริโภคของกรรมกรที่จะเพิ่มขึ้นเป็นผลสัมพันธ์กัน กล่าวค่ายในประเทศไทยสามารถรับสินค้าเอาไว้จนถึงระดับที่การค้าทั่งประเทศไม่จำเป็นสำหรับการรับสินค้าที่ผลิตมาเกินไป (สินค้าส่วนเกิน)

โดยการเก็บภาษีชนชั้นที่ร่ำรวยมากขึ้นและการให้การจ้างกรรมกรสูงขึ้น ก็จะเป็นการกระตุ้นให้มีว่าด้วยเงินมากขึ้น สิ่งนี้จะเป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่สุดสำหรับการยกเลิกสหพันธ์กรัวร์คินิยมแบบบุกรุกราน การที่ความหมายของขอบสันในเรื่องสหพันธ์กรัวร์คินิยมก็คือ ความคิดที่ว่าสหพันธ์กรัวร์คินิยมແນน์ไม่น่าไปปลูกหิ้งทางการทหาร และความตึงเครียดที่ก้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทำให้การเมืองภายในประเทศเยิ้กเรื่องอำนาจเป็นหลักซึ่งเปิดโอกาสให้รัฐบาลและระบบราชการมีชัยชนะเหนือรัฐสภา เพราะหากสหพันธ์กรัวร์คินิยมเรียกร้องความมีประชาธิรัฐและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวแก่ชาติ ซึ่งขอบสันเห็นว่า เป็นการหันเนื่องความสนใจในเรื่องความจำเป็นในการปฏิรูปสังคมภายในประเทศอย่างถูกมุ่งหมายที่จะคงสภาพโครงสร้างสังคมในเวลาเดียว

ตามทฤษฎีของขอบสัน ขอเรียกร้องค้านสังคมและการเมืองจะห้องเกิดขึ้นพร้อมกับการสถาปนาประชาธิรัฐไทยที่แห่งที่ซึ่งเป็นกิจการทางการเมืองที่จะได้รับการจัดการโดยประชาชนและเพื่อประชาชนโดยผ่านทางองค์กรของบุคคลชาวไทย -spanish ที่ห้องได้รับความเชื่อถือจากประชาชนเพื่อที่จะพัฒนาให้ของสถาบันนี้ กระบวนการศึกษาที่ยาวนานเป็นสิ่งที่จำเป็น ก่อเมื่อประเทศชาติจะถูกอุ่นบูรณาการและมีการเมืองที่มีความสามารถในฐานะบูรณาการประเทศไทย ซึ่งเป็นมุ่งหมายที่ประชาชาติสามารถควบคุมและเรียกร้องความรับผิดชอบให้ เมื่อนั้นจะระดับภราดร์ของการปกครองจากกระบวนการราชการแบบบรรษัทคุณและเรียกร้อง

ขอบสันเห็นว่าการสถาปนาประชาธิรัฐไทยที่แห่งที่ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่มาก่อนการสถาปนาสหพันธ์กรัวร์คินิยม การรักษาไว้ซึ่งรัฐบาลชนชั้นที่จะเป็นการรักษาไว้ซึ่งสหพันธ์กรัวร์คินิยมแบบบุกรุกรานและขอรักษาไว้ซึ่งระหว่างประเทศ เขาให้การข่าวว่าสหพันธ์ประชาชาติ盎กฤษ-แซกซัน (Angle - Saxon) เยอรมัน ฝรั่งเศส และอิตาลี จะเป็นชั้นตอนแรกที่นำไปสู่การทราบมีกิจดึงนักการของชนเผ่าโลกในการเมืองระหว่างประเทศ การวิจารณ์ของขอบสันในเรื่องสหพันธ์กรัวร์คินิยมมุ่งที่ลงท้ายภาพพจน์ของความมั่นคงและความก่อจลาจล กันทั้งค้านภายในของประเทศไทยสหพันธ์และก้านความสัมพันธ์อันคือระหว่างประเทศ เหล่านี้มีเงื่อนไข

2. หดหู่ลัทธิจักรพรรดินิยมของชาตินิร์ อิลยิช เลนิน (Vladimir

Ilyich Lenin)

ในฐานะนักการวิทยาแบบมาร์กซิสต์ เลนินยึดวิถีที่แท้ที่กำลังออกไปจากขอบสัน เชาเห็นว่ามันเป็นไปไม่ได้สำหรับนักปฏิรูป เช่นขอบสันที่จะเปลี่ยนแปลงแนวมูลค่าของ สหพันธ์นิยม แม้ว่าเลนินจะยอมรับการวิเคราะห์เรื่องสหพันธ์จักรพรรดินิยมของขอบสัน แต่เชา มองสหพันธ์จักรพรรดินิยมในฐานะขั้นตอนสุดท้ายของสหพันธ์นิยมที่หลีกเลี่ยงไม่ได้⁸ ใน หนังสือเรื่อง Imperialism, the Highest Stage of Capitalism ซึ่งเข้าแข่ง ใน ก.ศ. 1916 เลนินไก้ยว่า จุดประสังค์หลักของนั้งดือของเขาก็คือการแสวงพาณิชย์ ระบบพันธ์นิยมของโลกในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในตอนต้นของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ซึ่ง เป็นเวลาที่ใกล้จะเกิดสังคมรัฐจักรพรรดินิยมครั้งแรกของโลก และมันจะพิสูจน์ว่าสังคม ช่วงระหว่าง ก.ศ. 1914 – 1918 เป็นสังคมรัฐจักรพรรดินิยมของทั้งสองฝ่าย และเป็น สังคมเพื่อการแบ่งแยกโลก เพื่อการแบ่งส่วนและแบ่งอาณาจักรนั่น คือ เป็น เชษฐิพลดของฝ่ายพันธ์นิยม

สังคมระหว่าง ก.ศ. 1914 – 1918 เป็นการท่อสู้ภายในสัง ก.ศ. 1900 สำหรับการแบ่งแยกและแบ่งแยกอีกครั้งหนึ่งของโลกซึ่งเลนินเรียกว่าสหพันธ์จักรพรรดินิยม แบบพันธ์นิยม (capitalist imperialism) เขายอมรับว่ามีสหพันธ์จักรพรรดินิยมที่หลัก หลายและมีรูปแบบช่วงเปลี่ยนแปลง แท้ก์ไม่ได้บรรยายในเรื่องนี้ เลนินกล่าวถึงการกระตุก กระฉวยอย่างกว้างขวางของเงื่อนไขทางเศรษฐกิจและการเมืองของสหพันธ์จักรพรรดินิยม แท้ก์ใช้คำว่าสหพันธ์จักรพรรดินิยมกับประวัติศาสตร์โดยทั่วไป เช่นใช้คำนี้กับโรมในสมัยโบราณ การสถาปนาจักรพรรดิซึ่งกฤษต์ จักรพรรดิอาณาจักรของอังกฤษ การขยายตัวของจักรพรรดิ ซึ่งกฤษต์ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 คือ นโยบายอาณาจักรของพากุนนิยม ซึ่งเลนินแบ่งออกจาก ภารส์งอกของเงินกู้ปั้งเพสในคริสต์ศตวรรษที่ 19 – ทันคริสต์ศตวรรษที่ 20 ซึ่งประกาศ หลังนี้เลนินเรียกว่าสหพันธ์จักรพรรดินิยมแบบชู้คริก (usury imperialism)

สกษะจะเฉพาะของสหพันธ์จักรพรรดินิยมแบบพันธ์นิยมที่เลนินสรุปสราชไว้ 5
ประการคือ

2.1 การเจริญเติบโตอย่างใหญ่หลวงของอุตสาหกรรมควบคุมมาเก็บรวบรวม การซองการรวมการผลิต การลงทุนขนาดใหญ่เพียงไม่กี่อย่างในสาขาที่สำคัญที่สุดของการผลิตจะส่วนแบ่งที่มากขึ้นและมากขึ้นของการผลิตทั้งหมด ความสำคัญของการลงทุนขนาดเล็กลดลง สามารถการผลิตทาง ๆ เช่น บริษัทการค้าที่ทำสัญญาทุกกลุ่มมือกัน (Cartels) สมาคมอุตสาหกรรม (Syndicates) และบริษัทใหญ่ที่มีบริษัทเล็ก ๆ อยู่ในเครือมาก (Trusts) เกิดขึ้นและซักซ่องหือก่อจัดการแข่งขัน สิ่งนี้เป็นสัญญาณของสหพันธ์นิยม หรือในอีกแบบหนึ่งคือการครอบครองการบุกชาก เลนียกหัวอย่างของสมาคมบุกชาก เช่น The Rhine - Westphalian Coal Syndicate ในเยอรมนี The Standard Oil Company และ The Steel Corporation ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งมาเป็นหัวอย่าง กระบวนการของการทุกกลุ่มมือกันระหว่างบริษัทการค้าใหญ่ ๆ ก่อสร้างค่าเบินการอย่างเด่นที่ในช่วงเปลี่ยนศตวรรษ ในเยอรมนีและสหรัฐอเมริกา มันได้รับการคุ้มครองโดยภาระแพนกวัน ล้วนในสังกัดเป็นไปในรูปประนบการค้าเสรี

2.2 ในเวลาเดียวกัน การค่าเบินการรวมทุนเกิดขึ้นในระบบธนาคาร ธนาคารใหญ่ ๆ ท่าสายธนาคารเล็ก ๆ ทั้งหมดถูกซื้อเข้ามาในมือ ธนาคารเหล่านี้ รวมตัวกันจนกระทั่งเหลือแค่ธนาคารใหญ่ ๆ เพียง 2 - 3 แห่งในแต่ละประเทศอุตสาหกรรม ระหว่างทั้งสองขั้นตอนของการบุกชากธนาคารก็จะขยายตัวกว้างขึ้นซึ่งความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น แต่ในทางกลับกัน บริษัทที่มีความสามารถในการแข่งขันสูงนั้นที่ใหม่ คือ การรวมการดึงหุ้นกิจการ การรวมกันของบุคลากรและการรวมกันของเงินทุนธนาคารและเงินทุนอุตสาหกรรม ทำให้การค่าเบินการบุกชากและการรวมทุนถูกเร่งมากขึ้น พอกนายทุนทางการเงินซึ่งเป็นคนกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้นที่จัดการเงินจำนวนมีน้อยนับแสนล้าน และโดยวิธีการเช่นนี้พวกเขาก่อครอบครองการธนาคาร การค้า และการปฏิบัติการของสังคมนายทุนทั้งหมด

2.3 ทุน ทุนในที่นี่รวมถึงเงินทุนทางอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจจัดการ

ของธนาคาร และที่ธนาคารเสนอให้การอุดหนุนกรรมภัยให้เงื่อนไขที่แน่นอนมางประการ เลนินเรียกว่า ทุนค้านการเงิน (finance capital) ทุนค้านการเงินจะสัมภันใน ประเทศอุดหนุนกรรมที่ร่าวยเพียงไม่กี่ประเศษในช่วงเปลี่ยนจากปลายคริสต์ศกวรรษที่ 19 เป็นทันคริสต์ศกวรรษที่ 20 การสะสมจดทะเบียนเชกพันโน้ตสามารถลงทุนในตลาดภัยไปประเศษในอีกรายลักษณะที่ไทยได้รับ เงินทุนส่วนเกินที่ไม่สามารถหาบลักษณะที่ได้รับส่วนออกมานำเสนอประเศษที่ล้านลัง ซึ่งโดยปกติมีก้าวสูงสูงสุดอยู่เพราการชาติแคนอนเงินทุน เพราจะสามารถก้าวเข้าการแข่งขันได้โดยง่าย และเพราจะราคาน้ำรับ อสังหาริมทรัพย์ รักษาดิน และค่าจ้างทำ การส่งออกเงินทุนพร้อมด้วยการครอบครองโดยการบุกชักเป็นสักษะของสหธิชกรารคินนิยมในมี ในขณะที่สหธิชกรารคินนิยมก่อมีสักษะ เก็บอยู่ที่การส่งสินค้าออกให้เงื่อนไขของการแข่งขัน ก็มีทั้งหมดทันคริสต์ศกวรรษที่ 20 การส่งออกของเงินทุนกระทำการในขอบเขตที่กว้างขวาง ประเศษอุดหนุนกรรม 3 ประเศษ ซึ่งส่งออกทุนค้านการเงินคือ ฮังกฤษ อังกฤษ และเยอรมันี

2.4 การท่อสู้เพื่อการแบ่งพื้นที่อาลอกอิกครั้งหนึ่งจะถึงคงท่าเบินท่อไปและเพื่อความรุนแรงมากขึ้น

เลนินอธิบายว่าระยะระหว่าง ศ.ศ. 1876 - 1900 เป็นช่วงเปลี่ยนแปลงของบุก抢การบุกชักของสหธิทุนนิยมไปสู่สหธิชกรารคินนิยมแบบบุกชักสำหรับการยึดครองอาณาจักรของมหาอำนาจ ล้วนๆ ล้วนๆ การขยายตัวที่ก้านอาณาจักรของมหาอำนาจของอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในช่วง ศ.ศ. 1860 - 1880 และการครอบครองก้านอาณาจักรของมหาอำนาจบริการประเศษมหาอำนาจจากระยะระหว่าง ศ.ศ. 1876 - 1914 เป็นการขยายตัวอย่างใหญ่หลวงถึงประมาณ 40 - 65 ล้านตารางกิโลเมตร เพื่อที่จะแยกหลักฐานพิสูจน์ค่ายนั้นของเขาว่า การเปลี่ยนแปลงของสหธิทุนนิยมไปสู่ชั้นตอนของสหธิทุนนิยมแบบบุกชัก (monopoly capitalism) นั้นสัมพันธ์กับการท่อสู้ที่รุนแรงมากขึ้นเพื่อการแบ่งส่วนของโลก คืนแคนกึ่งอาณาจักร เช่น จีน เปอร์เซีย และทุรกี เป็นเป้าหมายสำหรับการท่อสู้เพื่อการแบ่งแยกอิกครั้งหนึ่งและการแสวงหาแหล่งรักษาดิน

สำหรับส่วนของการให้ความช่วยเหลืออาชญากรรมและการซ่อมแซมที่เกิดขึ้นเพื่อคืนแก่กันของอาชญากรรม เป็นรูปแบบหนึ่งของสหกิริกรรมที่มีผลลัพธ์ทางการค้าที่สูงเพื่อการแปรบัญชีกิจกรรมหนึ่งของคืนแก่เรา ระหว่างน้ำหนาของในยุโรป และยังเป็นการท่อสู่เพื่อการแปรบัญชีส่วนอีกรึ่งหนึ่งสำหรับกลากโลก

2.5 ความเป็นปฏิบัติธรรมห่วงหน้าอันอาจกระทักรัฐนิยมที่รุนแรงขึ้น เสนิน
เห็นว่าสังคมหลักล้ำ เป็นการซื้องที่แน่นอนที่สุดว่าทุนนิยมในที่สูงสุดก่อสังเวยโภรณะ
จะหาย เขายอมรับว่าสหทุนนิยมแบบการเงินประสบผลสำเร็จในการทึงถูกหลังกรรมการ
ส่วนหนึ่งไปเข้าช้างเดียว กัน และปลดเปลื้องชาติทางการปฏิริช่องทางกรรมกรท้ายการ
ป้องยศกล่าวไร้ประโยชน์ส่วนในทักษิณการปรับปรุงสถานะค้านวัตถุของกรรมการ ซึ่งโดยแท้จริง
หมายถึงการให้สิ่งน อย่างไรก็ตาม การยกขาวใจการทางการกรรมการนั้นเป็นเพียงประกาย-
การณ์ในช่วงเบลี่ยนแปลง ในฐานะที่เป็นประกายการณ์แบบการฝ่าก ษัททุนนิยมจะต้องประสบ
กับการตัดสลายไป เท่าที่เวลาจะมาถึงเมื่อทุนค้านการเงินในแท้จริง เทคนั้นจะถูก
ใช้จนหมดสิ้นสำหรับการท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจในระหว่างประเทศหลายชาติ

สนธิสัญญาที่นรมิตรของประเทศกรวารคินียมและข้อตกลงในเรื่องการซื้อกล
เชกบลประโภตน์นั้นเป็นเพียงการบ่อนปรนก่อนที่จะมีการระเบิดของกราดสู้รังใหม่ เเละใน
เห็นว่าสังคมโลกเป็นหนทางที่ศร้านรับสหชิทุนนิยมที่จะแก้ช้อรักแบงชันแท้จริง ซึ่งเเละนิ
มองเห็นว่ามีมานมายจากความเกินโภทางเศรษฐกิจที่บิดปกติและบิดพลาง นี้คือการที่สนใจของ
การลงทุนของปัจจุบัน ของสาขาอุตสาหกรรมของปัจจุบันและของรัฐบาลไทย และ
จากการเปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอของพัฒนาชีวมวลกันเพื่อการยุกชากเอกสิทธิ์ เเละนี้
ให้เห็นว่าช้อรักแบงที่ได้รับการสืบทรั่วๆ กันมาเป็นสหชิความเป็นปฏิบัติที่ควรห่วง
ชูร กิจชาติในมุ่งของทุนทางค้านการเงินและชูร กิจที่ช้อสค์ในภาคการค้าเสรี และระหว่าง
อุตสาหกรรมที่รวมตัวกันเพื่อการยุกชากและอุตสาหกรรมที่ไม่มีการรวมตัวกัน

ເລີນຍິນດີກົນຮັບສໍາຫຼັກຮວມຕະນິຍົມໃນຖານະຂັ້ນກອນທີ່ຈະເປັນຂອງການເປົ້າຢືນແມ່ລັງນັນເສັ້ນທາງຊື່ສໍາຫຼັກມີຍົມ ສໍາຫຼັກມີຍົມທີ່ມີກາຣະວຸກກົນຈະໄດ້ຮັບການຈັກກັງຂຶ້ນແລະ

ສະຫຼຸບນິຍົມໃນຂັ້ນພອນຈັກຮວງຄືນິຍົມນັ້ນໄກລ໌ເຂົ້າສູ່ກາරທ່ານີ້ເປັນການບອກແບບສັງຄົມນິຍົມໂຄບສົມນູຽມ ພວກນາຍຫຸນຈະຖືກຈຸດລາກເຂົ້າໄປສູ່ແບບແຜນຂອງສັງຄົມໃໝ່ ແບບແຜນຂອງສັງຄົມໃນຂ່າວ້າເລີ້ມວ້າຫຸ້ກ່ອງຈາກການແຂ່ງຂັນກັນໂຄບເສົ່າໄປສູ່ສະຫຼຸບສັງຄົມນິຍົມສົມນູຽມແບບ

ในแห่งนี้โอกาสที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการปฏิริคิดจะมาถึง นับตั้งแต่การทำให้การประกอบการเป็นสังคมนิยมสำเร็จลงในขอบเขตที่กว้างขวาง มันเป็นการจำเป็นในการเปลี่ยนแปลงวิถีทางสังคมของการผลิต จากการเป็นเจ้าของของบุคคลจำนวนน้อย เช่น พวกรือเอกลินธ์บุกชากและพวกรนาดทุนการเงินกู้หนึ่ง ในสู่การครอบครองของกรรมกร ลั่นนี้คือจุดประสงค์หลักของการวิจารณ์ของ เอมิท็อฟที่จัดไว้ในรัฐนิยม การนำกรรมกรและชาติที่ถูกกดซ่อนให้หายไปอย่างทางนั้น จำเป็นจะต้องมีการลุกชื้อแบบปฏิริคิดเพื่อท้อทานการบุกชาก

ห้องจาก การปฏิรูปในเดือนกุหลาบ ค.ศ. 1917 ประสบผลสำเร็จบางส่วนในรัสเซีย เเละนิเก้^๑ ให้หน่วยล้วนที่จักรวรรคินี้มีของเข้าสู่ห้องเป้าหมายใหม่ คือ การคุ้มครองระบบคอมมิวนิสต์ (Bolshevik) จากอันตรายภายนอก เช่น การแทรกแซงจากฝ่ายสัมพันธมิตร ความประสังครายช่องทางอ่านใจจักรวรรคินี้ แล้วภายใต้ระบบที่เพื่อท่อท้านการปฏิรูปที่ข้อนี้และส่งผลกระทบทางเมืองเพื่ออ้างเหตุผลในการคงอยู่คู่กับไปและการเพิ่มความแข็งแกร่งของอำนาจของพาร์ตี้คอมมิวนิสต์ แล้วจะสุก hairy เพื่อกระตุ้นช่วงการปลดปล่อยในอาณาจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอินเดียและจีน

ถึงแม้ว่าจะมีข้อแยกต่างกันในประเพณีลักษณะอย่าง หั้งขอบสันและเลนิมีความ
เป็นสอดคล้องกันในสาเหตุซึ่งพื้นฐานของลักษณะรัฐคือ ที่สำคัญที่สุด คือ แรงดึงดักกัน
ของลักษณะนิยมที่ห้องการแหล่งการลงทุนใหม่ ๆ แก่ความแตกต่างของบุคลคลังของสอง คือ
การประเมินและให้เหตุผลสำหรับสาเหตุ ขอบสันเชื่อว่าลักษณะรัฐคือเป็นสิ่งที่ไม่จำ-
เป็นถ้าเราชนะการบริโภคที่้อยเกินไปได้ นั่นคือเมื่อมีการปฏิรูปสังคม ส่วนเลนินนั้นเชื่อ
ว่าสิ่งที่จำเป็นคือขั้นตอนขั้นสุดท้ายอันเป็นเส้นทางสู่การปฏิรูปสังคมนิยม ขอบสันเป็นผู้แนะนำ
การเยียวยาสำหรับลักษณะนิยมที่เจ็บปวด ในขณะที่เลนินเป็นผู้พยายามผู้ความล้มละลายของ

สหชิทุนนิยม⁹ และการลั่นสูกของบุคคลนิยม

3. การวิจารณ์ด้วยทางเศรษฐกิจของสหชิ้กรัฐนิยม

แม้ว่าขอบสันจะไม่ใช่ Marxist หรือแม้แต่ญี่ปุ่นโดยทางทางเศรษฐกิจ แต่ความคิดนักซองเชาได้รับการยอมรับจากนักสังคมนิยมปฏิวัติและได้รับการรวมเข้ากับหลักของพากนาร์กชิสท์ - เลนินนิสท์ (Marxist - Leninist) ว่าเป็นการอธิบายที่ถูกต้องของวิกฤตการณ์ของสหชิทุนนิยมและการสูญเสียที่แน่นอนของมนุษย์ และนักสังคมนิยมหลายคนได้นำเอาอุดมภูมิของขอบสันไปอ้างเช่น รูดอลฟ์ ไฮเฟอร์ดิง (Rudolf Hilferding) ในเรื่อง Finance Capitalism (ค.ศ. 1910) โรเซ่ สักเซมเบอร์ก (Rosa Luxemburg) ในหนังสือเรื่อง Accumulation of Capital (ค.ศ. 1913) และหนังสือของเลนินที่กล่าวมาแล้วข้างต้น นักทฤษฎีนาร์กชิสท์ทั้ง 3 ได้ยอมรับการเป็นหนึ่งในภูมิคุณที่ของขอบสัน¹⁰

นักประวัติศาสตร์ชาวเยอรมัน วินฟรีด บอมการ์ท (Winfried Baumgart) ให้วิจารณ์ว่า ความจริงแล้วทั้งความคิดของขอบสันและเลนินไม่ใช่เป็นความคิดที่เริ่มต้นของขอบสันอิงผลของการโภคัยซึ่งเกิดขึ้นร่วมกับการณ์ของนักเศรษฐศาสตร์การเมืองแบบคลาสสิก (classical political economists) ในเรื่องนโยบายอาณาจักร ลินน์ได้อ้างข้อมูลที่มาจากสังคมของเขาระหว่างขอบสัน ไฮเฟอร์ดิง และนักวิชาการกูนท์และยังคงที่ศูนย์กลางประการของบุคคลเหล่านี้ แท้เลนินก็คิดหุนหันที่ไม่มีข้อพิสูจน์ การเลือกการส่งออกเงินทุนจากองค์ประกอบจำนวนอื่น ๆ หมายประการ และประการที่มันเป็นพัง Kongkong ที่นักวิชาการของสหชิ้กรัฐนิยม ในขณะที่มองเห็นว่าองค์ประกอบอื่น ๆ นั้นเป็นเพียงแค่มืออยู่ แท้ไม่ใช่เป็นเครื่องหมายที่จำเป็น ทั้งขอบสันและเลนินลอกประกายการณ์ที่ซึ่งข้อนลงไปเป็นเพียงมีญ่าที่มีกฎเกณฑ์แบบธรรมชาติเกินไป ทั้งนี้เป็นกรณีเหตุผลและเชื่อว่าคนเองสามารถสืบสานพุทธิกรรมของพากนาร์กนิยมก่อนสมัยสังคมโลกครั้งที่ 1 โดยคล้อยตามแบบแผนที่มีเหตุผล¹¹

เพื่อที่จะเข้าใจเห็นถึงความอ่อนแอกของการวิพากษ์วิจารณ์สหชิ้กรัฐนิยม

เฉพาะในແເມສະກິຈ ດາວໂຫຼດ ໂໄຍຊັນ ເຕຣທັກ (Karl Johann Kautsky)

ຕ.ສ. 1854 – 1938) ນັກສັງຄົມນີ້ມີຮັບນໍາຂອງເບຍຣມນີແລະນັກທຸນລົງມາຮົກຊີສົກ ໄດ້ສຶກສາ
ເປີຍໃຫຍ່ຄວາມແກກທາງຮະນວ່າງສົດຖືກາຮ້າຂອງອັນດຸມກັບອີຝຶກົງໃນຮະນວ່າງ ຕ.ສ. 1872 –
1912 ກັບການຄ້າທຳງປະເທດຂອງສັກດຸມທັງໝົດ ໃນການສຶກສາເຊັ່ນເຊົ້າໄກ້ພົບວ່າການຄ້າ
ຂອງອັນດຸມກັບອີຝຶກົງນີ້ແມ່ນຢູ່ລ້ານສັງການພື້ນາຂອງການຄ້າທັງໝົດ ຕັ້ງນີ້ເຊົ້າຈຶ່ງສຽງປ່ວ່າ ໃນນີ້
ເຫັນໄດ້ວ່າການຄ້າຂອງອັນດຸມກັບອີຝຶກົງນີ້ແຈ້ງເປີໂຕໂຄນ້ອຍລົງກວ່ານີ້ ແນະ
ປະກາດຈາກການຄ່ອນຄວອງອີຝຶກົງກໍມີການສັງຫຼາຍກໍາສັງຫຼາຍ ກໍາຍົມຈັຍທາງຄ້ານເທຣະກິຈເພີຍອ່າງ
ເຕີຍາ ຜົນຍືນຍືນທີ່ມີຄົວແຮງຜັກທັນກ້ານກາຮ້າຍາຍຫົວໜ້າຂອງສັຫຼຸມນີ້ມີຈຳເປັນທີ່ຈະກົດໄກ້
ຮັບກາຮັບສັນສົນໂຄຍວິທີການປ່າເຕືອນຂອງສັຫຼຸມຈັກກວຽກຄືນິຍມ ¹²

3.1 ຂອບສັນແລະກາຮັບສັງຄົກເວັນຫຼຸນຂອງອັນດຸມ

ເນື່ອຂອບສັນເຊີຍເກີ່ວກັບຄວາມສໍາຄັງຂອງອາພານິຄມໃນຫຼານະກົດລາຄາເພື່ອຂາຍ
ສິນຄາແລະໃນຫຼານະກົດລົງວັດຖຸຕົນສໍານັກນໍາມາອ່ານາຈຸດສານກຽມ ເຊົ້າເວິ່ນຈາກຂ້ອມູນຂອງການ
ຄ້າທຳງປະເທດທ່ານີ້ທີ່ຈະຫາໄດ້ ເນື່ອເຂົາໃຫ້ການສໍາຄັງຂອງກາຮັບສັງຫຼຸມການໂພນທະເລ
ຂອບສັນຄົນພົບວ່າຈາກຂ້ອມູນຂອງໜ່າຍສົດຖືຂອງກົມະກຽມກາງກາຮັບສັງຫຼຸມ (the Statistical
Department of the Board of Trade) ວ່າພົກໄໄສເພີ່ມມາກື້ນຈົ້າກາຮັບສັງຫຼຸມ
ເທົ່ານີ້ ແລະກາຮັບສັນການມີຄົວແຮງໃກ້ເພີ່ມເຂົ້າເກີ້ນເກືອນ 2 ແທ້ໃນຮະບະຮະນວ່າງ ຕ.ສ. 1884 –
1900 (ຈາກ ພ 33.8 ສ້ານເປັນ ພ 60.3 ສ້ານ) ອ່າງໄວ້ກົມ ຂອບສັນນີ້ໄກ້ເຊີຍເພົະ
ເຈາະຈົງກາຮັບສັງຫຼຸມການໂພນທະເລເທົ່ານີ້ ຜົນຍືນຍືນວ່າການຈົງກົມກົດລົງມາສົກຮ່ວມ
ທີ່ສໍາຄັງທີ່ສູກຄົວ ການແນ່ງແຍກຮ່ວ່າງກາຮັບສັງຫຼຸມໃນອາພານິຄມແລະກຳປະປະເທດ ເຊັ່ນ
ກາຮັບສັງຫຼຸມເຊົ້າຍືກອາພານິຄມຂອງສົມຍືເຕີຍາກົນຄວນກູ້ໄປກົນກາຮັບສັງຫຼຸມທີ່ຈົ່ງທ່ານີ້ໂຄຍ
ໝາຍກາຮັບສັງຫຼຸມໃນກຳປະປະເທດແລະອາພານິຄມ ກາຮັບສັງຫຼຸມສໍາຄັງໃນເຮືອງ
ນີ້ແລະກາຮັບສັງຫຼຸມສໍາພັນຮ່ວ່າງກາຮັບສັງຫຼຸມໃນກຳປະປະເທດ ຂອບສັນມາ
ຈົງຊຸກສຽນທີ່ວ່າກາຮັບສັງຫຼຸມເຊົ້າຍືກອາພານິຄມສາມາດເກີດເກີດໄກ້ກ່າຍໄກ້ແຮງກົດລົງນີ້ກາຮັບສັງຫຼຸມ
ອ່າງໄວ້ກົມ ນອມກາຮັບສັງຫຼຸມເຫັນວ່າ ຂ້ອສຽນນີ້ເປັນການປິກພລາກ ເທຣະກາຮັບສັງຫຼຸມ

สอนการลงทุนภาคโภคทรัพย์อย่างไก้ล็อกซึ่งสามารถห้าไก้แน่นอนยิ่งขึ้นในสมัยมีจุบันยิ่งกว่าในสมัยของชุมชน แสดงว่าการลงทุนภาคโภคทรัพย์ของอังกฤษส่วนใหญ่อยู่ในประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา อาร์เจนตินา จักรวรรดิอตโตมัน ในอาณาจักรเก้าแห่งอังกฤษ เช่น แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอินเดีย แท่การลงทุนในอาณาจักรแบบเส้น-สูตรยังคงที่เพื่อไม่ระดับน้อยที่สุด เพราะฉะนั้นการผลักดันเงินทุนส่วนเกินสูงอกประเทศ ไม่สามารถเป็นเหตุผลสำคัญสำหรับการยึดครองอาณาจักรระหว่าง ก.ศ. 1884 - 1900 อาณาจักรใหม่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจน้อยมาก และอันที่จริงแล้วกลับเป็นภาระทางเศรษฐกิจของประเทศชาติ

เมื่อเลนินรับเข้าห้องชุมชนในเรื่องการแสวงหาอาณาจักรและเชื่อมชุมชนกับกล่าวเข้ากับการส่งออกของเงินทุน เลนินจึงมีข้อผิดพลาดเข่นเกี่ยวกับ การยึดดือการส่งออกเงินทุนเป็นเพียงองค์ประกอบเดียวเทื่อขยายให้เข้าใจถึงผลกระทบทั้งหมด ของสหราชรัฐนิยมบ่อมไม่สามารถเป็นไปได้ ทั้งรัสเซีย ญี่ปุ่น อิตาลี และโปรตุเกส เป็นมหาอำนาจที่ยากจนในเรื่องทุน ท้องน้ำเงินทุนเข้าและไม่มีเงินทุนส่วนเกิน อย่างไร ก็ตาม ประเทศเหล่านี้ก็ยึดดือสหราชรัฐนิยม โปรตุเกสเป็นศูนย์กลางของประเทศซึ่งเข้าสู่สหราชรัฐนิยมแบบไม่เกี่ยวข้องกับประเทศอื่น รัสเซียเป็นสูญเสียใหญ่ที่สุดของโลกในเงินทุนปรั่งเศษ และเงินทุนจากปรั่งเศษเป็นกำลังสำคัญในช่วงทันของการเปลี่ยนรัสเซียให้เข้าสู่ระบบอุตสาหกรรม ชุมชนทางค้านรถไฟฟ้าอย่างรุนแรง อย่างไรก็ตาม ประเทศเหล่านี้ก็ยึดดือสหราชรัฐนิยม ของรัสเซียในตะวันออกไกล ส่วนอิตาลีนั้นในขณะที่มีงบประมาณอย่างมหาศาล แต่ไม่ใช่ ทริปولي (Tripoli) และอะบิสซิเนีย อิตาลีก็ไม่ได้ครอบครองเงินทุนส่วนเกินเลย และในการเมืองญี่ปุ่น เอเชีย อาฟริกา สามารถส่งประชากรที่ล้นประเทศออก อาฟริกามีบทบาทอย่างมากในการสร้างทางรถไฟสายแรกแรก ส่วนสหราชรัฐนิยมของญี่ปุ่นในเกาหลีและจีนนั้นเนื่องมาจากการคัดค้าน ความประชากร ไปจนถึงความตั้งใจของพวกหนารชาตินิยมเพื่อเกียรติภูมิของประเทศชาติ และเพื่อการแข่งขันในการแสวงหาแหล่งวัสดุคับ แม้แต่ในกรณีของเยอรมนีซึ่งเป็นประเทศที่มีความภูมิประเทศชาติ แต่ก็มีความต้องการที่จะแย่งชิงความสามารถในการแข่งขันในเรื่องการค้า การค้นคว้าเมื่อ

เรื่องฯ นี้ในเรื่องสาเหตุของสังคมโอลิมปิกที่ 1 ໄก์แสกงให้เห็นว่าสหบัตรารัฐมนตรีช่วง
ของเยอรมันในแหล่งน้อมถอด่านและในทะเบียนออกไกล์ไก์รับผลกระทบกระเทือนจากการขาด
แอกลอนเงินทุนในการแข่งขันกีฬานานาชาติ อีก ๑ เงินทุนที่ขาดแอกลอนของเยอรมันในการสร้าง
ทางรถไฟสายแยกแอกลัน ทำให้เงินทุนจากแหล่งอื่นซึ่งส่วนใหญ่จากประเทศไก์ร์บ์เชสได้รับการใช้
ให้เข้าร่วมในการสร้างทางรถไฟดังกล่าว ๑๓

การค้นคว้าอย่างกว้างขวางและแน่นอนในแห่งของเศรษฐกิจของกิจกรรม
ก้านธุรกิจในยุคของช่วงต้นระหว่าง ก.ศ. 1870 - 1914 ทำให้แนวความคิดแบบ
ขอบสันสืบความน่าเชื่อถือลงมาก ในระยะหลังนักประวัติศาสตร์ที่ศึกษาเรื่องธุรกิจในยุค
นิยมให้เคราะห์วิธีการของขอบสันและเปิดโปงความจริง งานที่ชั้นชื่อในเรื่องพื้นที่สุก
คือบทความของนักประวัติศาสตร์ชั้นดูษชื่อเกลวิค พิลก์เยาส์ (David K. Fieldhouse)
ซึ่งได้สรุปทิวอย่างและการใช้สิทธิของขอบสันของการส่งออกเงินทุนของชั้นดูษ
และคงกล เลี้นกราส์เทห์แบบปัญญาชน การศึกษาข้อมูลแบบมีเหตุผลของเกรนครอส์ (A.K.
Cairncross) ในเรื่อง Home and Foreign Investment ก.ศ. 1870 -
1913 และร์กนาร์ เนรค์ (Ragnar Nurkse) เรื่อง Patterns of Trade
and Development ซึ่งพิมพ์ใน ก.ศ. 1953 และ 1959 ตามลำดับนั้นล้วนแท้ที่
ไปในท่านองเดียวกับพิลก์เยาส์ นอกจานั้น การศึกษามีปัญหาการขยายตัวทางธุรกิจ-
นิยมของชั้นดูษโดยโรบินสัน (R.E. Robinson) และกาลลากาเยอร์ (J. Gallagher)
ในเรื่อง Africa and their Victorians ใน ก.ศ. 1961 ซึ่งมีการตรวจสอบ
อย่างดีด้านในเรื่องการทักษิณใช้ของชั้นดูษในการเข้าครอบครองดินแดนในแอฟริกาแท้
จะเห็น เขาพบว่ามีนายทุนน้อยลงและเงินทุนน้อย หั้งไม่มีแรงกดดันมากจากผู้ที่ถูกกล่าว
หาว่าเป็นผู้สนับสนุนการขยายตัวทางอาณา尼คม การทักษิณใช้ของคะร์มันทร์ที่จะ演นา ก
หรือไม่演นา กันนั้นกระทำนั้นฐานของการพิจารณาทางการเมืองหรือภูมิศาสตร์การเมือง
ควรพิจารณาหั้งหมกที่ໄท้แยกหดดูของขอบสันและเลนนั้นน่าเชื่อถือจนกระหั้งคนส่วนใหญ่
เห็นด้วยกับข้อสรุปของพิลก์เยาส์¹⁴

การศึกษาเรื่องกิจกรรมอาชานิคมของประเทศอื่น ๆ นอกจากอังกฤษมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนจากสาเหตุค้านเกรชทูกิจไปสู่สาเหตุอื่น ๆ หลายประการ การศึกษาเรื่องการขยายทว่างอาชานิคมของปรัชเชลโลเกียร์ บรันช์วิก (Henri Brunschwig) สรุปได้ว่าในแห่งเศรษฐกิจ จกรัวร์คิปัร์เชลให้ผลด้อยมากที่การพัฒนาของเมืองแม้การลงทุนในอาชานิคมมีเพียง 3 - 4 พันล้านฟรังเศสของเงินจำนวนห้าหมื่น 5 หมื่นล้านฟรังเศสที่ลงทุนในต่างประเทศ และจึงเรียกเป็นคินแคนเกี้ยวที่คิงคูลบูร์ท์มาทั้งหมดฐานะ เพราะว่าชาวนาปัร์เชลสามารถปลูกพืชผลและผลิตไวน์ บรันช์วิกสรุปว่า อาชานิคมปัร์เชลไม่เคยมีศักดิ์ศรีทางเศรษฐกิจ มันไม่ได้เป็นความจำเป็นของประเทศ แต่เกิดขึ้นเพราะความรู้สึกชาตินิยมหลังจากการพ่ายแพ้สงครามปัร์เชล - ปรัสเซีย ใน ก.ศ. 1870¹⁵

3.2 เสนอแนะหัวขอนี้มีแบบอยุกอยาด

ศาสตราจารย์บอมการ์ตวิเคราะห์ว่าประเทศเด็นเรื่องการสร้างการอยุกอยาดในการผลิตและการค้าการซึ่งเป็นหัวใจใหญ่ที่สุดหัวข้อจกรัวร์คินิยมของเสนินนั้น ความจริงแล้วมีเพียงเยอรมันและสหราชอาณาจักรซึ่งมีรัฐในที่รวมตัวกัน (Cartels) หรือบริษัทในที่รวมบริษัทเล็ก ๆ เข้ากับกัน (Trusts) ที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นหลังจากห่วงเปลี่ยนพัฒนา อย่างไรก็ตาม พัฒนาการของสิ่งนี้ไม่มีอะไรที่เกี่ยวพันกับการเข้ายึดกรองอาชานิคอมของเยอรมัน ปริมาณของการถือสิทธิเข้ามายึดครองคินแคนอาชานิคอมของสหราชอาณาจักร ใน ก.ศ. 1898 น้อยที่สุดในบรรดาหน้าตาอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม มันยังไม่เกี่ยวข้องถึงการส่งออกของเงินทุน เพราะสหราชอาณาจักรนำเงินทุนจากอังกฤษเข้าประเทศ ส่วนหัวขอนี้ก่อนส่งคืนโลกลังที่ 1 การรวมกลุ่มของบริษัทในที่ยังอยู่ในระยะเริ่มต้น แม้จะมีการรวมกลุ่มน้ำงามแล้วก็ตาม แต่กลุ่มนี้ล้วนไม่เคยครอบคลุมและไม่เคยไปเกินกว่าห้าหมื่นหกหมื่น

ระหว่างเสนินที่ว่า "จำนวนเป็นสิบ ๆ จากจำนวนเป็นพัน ๆ ของการลงทุนขนาดใหญ่เป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ในขณะที่จำนวนหลายล้านของการลงทุนเล็ก ๆ ในมีอะไรเลย

(Tens of thousands of large - scale enterprises are everything;

millions of small ones are nothing)"¹⁶ อาจหมายความในกรณีของเยอรมันนี้ แท้เมื่อนำมาใช้กับปรัชญาสมัยนักดินเป็นไปในทางตรงกันข้าม ในระหว่างมหาอำนาจทางอุตสาหกรรมนั้น ปรัชญาสมัยนับเป็นประเพณีที่การรวมการประกอบการมีความก้าวหน้าอย่างที่สุด จนกระทั่งถึงสังคมโอลิมปิกที่ 1 อุตสาหกรรมระดับครุภัณฑ์ก็ยังเป็นหน่วยของการผลิตที่เป็นแบบอย่างของปรัชญาสมัยนับใน ก.ศ. 1911 ปรัชญาสมัยนับเพียง 2.44 ล้านคน ขนาดของอาณาจิตรที่ปรัชญาสมัยนับให้กับการผลิตก็เป็นสัดส่วนกันขนาดและความเร็วในการเติบโตของอุตสาหกรรมปรัชญาสมัยนับในช่วงสานารัฐที่ 3 (ก.ศ. 1870 - 1940) ปรัชญาสมัยนับให้อาณาจิตรมากกว่าจักรวรรดิที่ 2 ในขณะที่ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมรวมทั้งหมดระหว่าง ก.ศ. 1873 - 1913 เพิ่มขึ้นเพียง 4.3 โลกเฉลี่ย ซึ่งทรงกันข้ามกับการเพิ่ม 5 - 6% ในระหว่าง ก.ศ. 1849 - 1866 ในค่านการค้าทางประเพณี ปรัชญาสมัยนับจักรวรรดิที่ 2 ยังครอบคลุมฐานะมหาอำนาจอันศักดิ์สูงของโลกตั้งแต่ต้นๆ แห่งสังคมจาก ก.ศ. 1871 เยอรมันนีและสหราชอาณาจักรที่ปรัชญาสมัยนับอย่างรวดเร็ว และในทางการค้ากันโดยรัฐนี้ แบบแผนของการประกอบการของปรัชญาสมัยนับได้แสดงถึงการศักดิ์สูงมาก ลินค้าประเทษทุ่มเพือยและก่อทุ่มเพือยซึ่งไม่เหมาะสมสำหรับการค้าในอาณาจิตร ที่ยังเป็นลินค้าอุตสาหกรรมในทุ่งปรัชญาสมัยนับ

เมื่อการสร้างเงินทุนค้านการเงินจะนำมาใช้กับกรณีของเยอรมันนี้ แท้จริงเป็นการทรงกันข้ามในกรณีของปรัชญาสมัยนับ เพราะอุตสาหกรรมและทุนจากขนาดการไม่ได้รวมกัน เงินทุนอุตสาหกรรมเกิดขึ้นอย่างอิสระจากขนาดการใหญ่ ๆ และถูกนำมายังค้านการลงทุนภายใน และส่งออกน้อยมาก อย่างไรก็ตาม เงินทุนขนาดการซึ่งมีอยู่อย่างมาก น้ำยาไคลอยด์สั่งออก เพราะฉะนั้นเลนินจึงกล่าวถึง การสูญเสียของปรัชญาสมัยนับต่อพันธมิตรของลัทธิจักรวรรดินิยม เป็นที่เห็นได้ชัดว่าการส่งออกของเงินทุนและการค้าทางประเพณี ไม่ได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ในค้านการค้าขนาดอุตสาหกรรมอื่น ๆ นั้น การเจรจาเพื่อการคุ้มครองสิ่งที่มีอยู่ในประเทศนั้น ตามปกติจะหมายถึงการห้ามซื้อขายเงินของให้กับประเทศนั้น ค้านการค้าและประเพณีที่ห้ามเงิน แท้ในปรัชญาสมัยนับการส่งออกของลินค้าและการส่งออกของ

1. เงินทุนไปกับคนละทาง กังนั้นสอนเรียนซึ่งเป็นลูกหนี้รายใหญ่ของปรัชญา เชส จึงเป็นเพียงภูมิคุ้มกันที่ต้องสูญเสีย 10% ของปรัชญา เชสก่อนเกิดสังหาราม ประเทศในงานสมุดหราบอสต้านใช้เงินทุนที่ได้รับจากปรัชญา เชสในการซื้ออาวุธจากเยอรมัน บอกการที่วิจารณ์ว่า ถูเมื่อนัวเสนินจะมีผลลัพธ์ในการพิจารณาปรัชญา เชสว่า เป็นความย่างที่ต้องสูญเสียการเชื่อมต่อระหว่างการลงทุนและการค้า เมื่อเข้าใจนัว เกิดสั่งเงินทุนออกทางประเทศกล้ายเป็นเครื่องเมื่อสำนักปรัชญา เชสในการสั่งสินค้าออก

ในสังกัดทุกคนเรียนเคียวกัน มันไม่มีการรวมตัวกันระหว่างทุนอุทสาหกรรมและทุนขนาดเล็ก และอุทสาหกรรมที่ใช้เงินทุนสำนักการลงทุนอีก ทุนส่วนใหญ่ที่ได้รับการสั่งออกจึงเป็นเงินทุนจากธนาคาร ¹⁷

และนี่เป็นเหตุผลสำคัญของประเทศทุนนิยมที่ให้เกิดไปสู่ภาคโภคภัณฑ์ เพราะมันนำผลกำไรที่สูงกว่ามาให้ และเฉพาะอย่างนิยมซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับทางการเมืองอย่างเป็นทางการเท่านั้นที่การลงทุนจะให้ผลตอบแทนสูงสุดที่สุด เสนินสรุปว่า นี่คือเหตุผลว่า ท่าไม้อาบนิคมจึงขยายตัวอย่างรวดเร็ว มันเป็นการขยายเชิงของสหภาพนิยมและทำให้เกิดการรกรากใหม่ ๆ เมื่อโลกถูกแบ่งเป็น รัฐบาลนิยมได้รับการยกเว้นการลงทุนทางเศรษฐกิจให้ทำสังคมรัฐวิสาหกิริย์ของพวกภารมี การสร้างรัฐสังคมนิยมและการสูญเสียของสหภาพรัฐวิสาหกิริย์นิยม เมื่อว่าด้วยเรื่องของเดินทางที่ต้องท่านกัน เสนินพยายามชี้ว่าเหตุการณ์นี้ จะได้รับการติดตามโดยการปฏิริขึ้นของพวกภารมี การสร้างรัฐสังคมนิยมและการสูญเสียของสหภาพรัฐวิสาหกิริย์นิยม แม้ว่าทฤษฎีของเดินทางจะยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอ แต่ก็ได้รับการยืนยันบางส่วนจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการยอมรับจากผู้นำฝ่ายมีวนิสัยที่หัวโลกด้วยที่สั่งทำให้มันมีอิทธิพลมาก ¹⁸

ในมีจุบันนี้แนวความคิดเรื่องรัฐวิสาหกิริย์นิยมแบบเสนินที่ได้รับการปรับปรุงและขยายให้กลายเป็นสมือนคำสั่งสอนทางพานิช อย่างไรก็ตาม ศาสตราจารย์ Richard Koenen (Richard Koenen) ได้กล่าววิจารณ์ความถูกต้องของการใช้คำว่า 'สหภาพรัฐวิสาหกิริย์' ของเดินทางและสังคมเดินทางเป็นหมู่บ้านที่ได้รับการศึกษาครั้ง ๆ ก่อตั้ง ๆ ซึ่งยังขาดวิจารณ์

ฐานของการวิพากษ์วิจารณ์¹⁹

4. การค้ากับอาณาจักร

มุ่งหมายที่สำคัญคือ การค้าทั่วไปและการส่งออก Weinทั้งสองอังกฤษ และปรังเพสไปยังอาณาจักรนั้นมุ่งไปในทิศทางใด และอาณาจักรที่ได้มามีใหม่ ๆ มีบทบาทสำคัญเพียงใดในการกำหนดทิศทางเหล่านี้

4.1 อังกฤษ แบบแผนการค้าของอังกฤษกับอาณาจักรมีม้วนเป็นรูปหนึ่งอันเดียวกันในระหว่าง ก.ศ. 1880 และ ก.ศ. 1910 - 1913 ในขณะที่ 1/4 ของสินค้าออกของอังกฤษไปสู่กรุงลอนดอนในช่วงทศวรรษที่ 1870 แต่ภายหลัง ก.ศ. 1880 ส่วนแบ่งนี้สูงขึ้นเป็น 1/3 ใน ก.ศ. 1902 เปอร์เซ็นต์การส่งสินค้าออกไปสู่กรุงลอนดอนสูงถึง 39 % แท้เปอร์เซ็นต์ที่สูงขึ้นก่อนสิ้นสุดครามมัวร์นี้เป็นสิ่งที่ไม่ยืนยาว เหตุระมัดระวังเรื่อย ๆ และใน ก.ศ. 1910 เปอร์เซ็นต์ของการส่งสินค้าออกอยู่ในระดับ 30 %

การเพิ่มของส่วนแบ่งประมาณ 1/4 ในทศวรรษที่ 1870 ไปจนถึง 1/3 ในทศวรรษที่ 1880 นั้น เป็นการส่งสินค้าออกเพิ่มเพียงระดับเล็กน้อยไปสู่อาณาจักรใหม่ ๆ ปริมาณที่เพิ่มมากขึ้นซึ่งอยู่กับการส่งสินค้าออกไปสู่อาณาจักรเก่ามากขึ้น ใน ก.ศ. 1910 ยังคง ลังกา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ แคนาดา และแอฟริกาใต้ รับสินค้าออกไว้ถึง 26.6 % ในขณะที่ส่วนที่เหลือของอาณาจักรนี้ไว้เพียง 3.4 % ของสินค้าออกทั้งหมดของอังกฤษ ส่วนแบ่งของอิมป์อลดจาก 2.8 % ในยุคเดียวกัน 5 ปีระหว่าง ก.ศ. 1870 - 1874 ไปสู่ 1.4 % ในทศวรรษระหว่าง ก.ศ. 1880 - 1910 ถึงแม้ว่าอัตราการค้าจะขยายตัวประมาณ 1/3 หลังจาก ก.ศ. 1880 คินเดนใหม่ ๆ ถูกสร้างขึ้นที่เล็กน้อยมากของปริมาณสินค้าออกของอังกฤษ สินค้าออกจากยังกฤษสูงสุดคินเดนแอฟริกาทั้งหมดซึ่งรวมถึงอาณาจักรที่ไม่ใช่ของอังกฤษ แท้ไม่รวมแอฟริกาใต้อยู่ในช่วงระหว่าง 5 - 6 % ในทศวรรษก่อน ก.ศ. 1914

มูลค่าของสินค้าออกของอังกฤษสู่กรุงลอนดอนเพิ่มประมาณ 1/2 ต่อจาก £ 109 ล้าน เป็น £ 159 ล้าน ระหว่าง ก.ศ. 1902 - 1910 นั่นคือห่างจากสิ้น

สมัยของการยึดครองอาณานิคมรุ่นใหม่ สินค้าออกสู่กลุ่มประเทศที่ 3 เพิ่มขึ้นมากกว่าอย่างรวดเร็ว มันเพิ่มขึ้นเกือบ 2 เท่าจาก £ 174 ล้าน ใน ค.ศ. 1902 เป็น £ 375 ล้าน ใน ค.ศ. 1910

ส่วนแบ่งของสินค้าของหังกฤษโดยเฉลี่ยแล้วอยู่กว่าส่วนแบ่งในสินค้าออกของหังกฤษ มันเริ่มจาก 1/5 ไปเป็น 1/4 ในระยะหลัง ค.ศ. 1880 คือใน ค.ศ. 1882 มันเพิ่มขึ้นถึง 23 % ใน ค.ศ. 1902 เป็น 19 % ใน ค.ศ. 1910 เป็น 25 % มูลค่าของสินค้าเข้าจากจักรวรรดิหังกฤษเพิ่มขึ้นจาก £ 107 ล้านสู่ £ 170 ล้านระหว่าง ค.ศ. 1902 - 1910 และสินค้าเข้าจากประเทศไทย 3 จาก £ 422 ล้านเป็น £ 508 ล้านในเวลาเดียวกัน การแบ่งแยกระหว่างประเทศราช (Dominions) และอาณานิคม เกิดในทันทีและระหว่างอาณานิคมใหม่ (ไม่รวมอิมป์ต) ในอีกด้านหนึ่งแสดงว่าหังส่องกลุ่มนี้ส่วนแบ่ง 23 % และ 2 % ตามลำดับ สำหรับปี 1910 อิมป์ตสั่งสินค้าเข้า 3 % ส่วนสินค้าเข้าของหังกฤษจากคินแคนแอนฟริกาทั้งหมด (ยกเว้นแอนฟริกาใต้) มีจำนวนถึง 8 % ในช่วงก่อนสงคราม

การวิเคราะห์และการประเมินของขอบสันในการค้าของหังกฤษใน ค.ศ. 1902 มาถึงจุดที่ว่า ในการค้ากับคินแคนในครอบครองของหังกฤษ การค้าในแบบเส้นศูนย์สูตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้ากับคินแคนในครอบครองใหม่แบบเส้นศูนย์สูตร เป็นการค้าที่กำหนดอยู่ที่สุดและมีปริมาณไม่แน่นอนที่สุด 20

4.2 ฝรั่งเศส การค้าของฝรั่งเศสกับอาณานิคมของฝรั่งเศสในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1882 - 1913 แสดงถึงแบบแผนที่แทรกค้างกันในบางแห่ง ส่วนแบ่งปริมาณสินค้าออกของอาณานิคมทั้งหมด (รวมทั้งคินแคนในอารักขา) เพิ่มขึ้นโดยที่เนื่องจาก 6.7 % ใน ค.ศ. 1882 เป็น 10.9 % ใน ค.ศ. 1913 และสินค้าเข้าจาก 4.7 % เป็น 9.3 % มูลค่าของการค้าฝรั่งเศสทั้งหมดเพิ่มจาก 10.7 ล้านฟรังส์เป็นเกือบ 2 หมื่นล้านฟรังส์ระหว่าง ค.ศ. 1882 - 1913 การเพิ่มขึ้นในบางช่วงขอบเขตขึ้นอยู่กับการค้ากับคินแคน ซึ่งใกล้มากยังสั้น ค.ศ. 1881

อาณาจักรในແພົດກາແນ້ວເຫັນອອສີເຮືຍ ຖຸນີເຮືຍ ແລະມອງໂຄໂກ ມີປິນາພ ດກກຳສູງເປັນພິເສດ ໂນ ດ.ຕ. 1908 ດກກຳອອກອາພານີມແລ້ວນັກປົ່ງເຫຼັກຮອດຊື່ງ ປິນາພເຫົາເທື່ອນັກການສັກອາພານີມອື່ນ ທ່ານັກຈາກນັ້ນພັນກີເພື່ອຢ່າງຮວກເຮົວຢື່ງກວ່າ ດກກຳອາພານີມອື່ນ ທ່ານັກຈາກນັ້ນພັນກີເພື່ອຢ່າງຮວກເຮົວຢື່ງກວ່າ ດກກຳອາພານີມອື່ນ ທ່ານັກຈາກນັ້ນພັນກີເພື່ອຢ່າງຮວກເຮົວຢື່ງກວ່າ ສູງຖື່ງ 1.4 ພັນລ້ານພົງສ' ໃນຂະໜາດທີ່ການສັກອາພານີມທີ່ແລ້ວມີເພີ້ງ 0.6 ພັນລ້ານພົງສ'

ການເບີຍເຫັນຮ່າງວ່າງດກກຳໃນອາພານີມຂອງປົ່ງເຫຼັກແລະດກກຳ ຂອຣນີເປີ່ງຫຼາໄຟເຫັນເຫັນຮັກຢື່ງຈິນ ອາພານີມດູກນັ້ນສົມໃຫ້ມີເລີກຄວາມເປັນອີສະຮະໃນການສູລກການທັງແທ້ ດ.ຕ. 1892 ໃນຂະໜາດທີ່ເຂອມນີ້ (ຫສັງ ດ.ຕ. 1879) ແລະປົ່ງເຫຼັກ (ຫສັງ ດ.ຕ. 1892) ໄກສຸມກຮອງທນເອງທົວກໍາແພັງການສູລກການ ດກກຳອອກປົ່ງເຫຼັກ ເຂອຣນີເພີ້ນຈິນປະມາພ 125 % (ຈາກປະມາພ 1 ພັນລ້ານພົງສ'ເປັນ 2.25 ພັນລ້ານພົງສ') ເນື້ອເຫັນກົນຮະບະຮະຫວ່າງ ດ.ຕ. 1901 - 1913 ດກກຳໃນອາພານີມ (ຍົກເວັ້ນຄືນແກນໃນກຮອນກຮອງຂອງປົ່ງເຫຼັກສ່ວນແພົດກາແນ້ວ) ເພີ້ນຈິນເພີ້ງ 41 % ຕື່ອຈາກ 417 ລ້ານພົງສ'ເປັນ 583 ລ້ານພົງສ' ສົດໃຫ້ລ້ານແສກງວ່າດກກຳໃນອາພານີມຂອງປົ່ງເຫຼັກມີຄວາມສຳຄັງກົນຂ້າງນ້ອຍໃນດກກຳທັງໝົດ

ແບບແບນຂອງດກກຳທັງປະເທດຂອງອາພານີມປົ່ງເຫຼັກແສກງດຶງລັກນະພິເສດ ຮຶ້ງທຽງກັນຂ້າມກົນການຄາດຫວັງຂອງນັກອາພານີມແລະລັກທີ່ພັນກີມໃໝ່ ນັ້ນຄູ່ ດກທີ່ກ່ອງ ຮະຫວ່າງອາພານີມແລະເມືອງແມ່ນໜີມີປິນາພນ້ອຍຢື່ງກວ່າກົນປະເທດທີ່ 3 ໃນ ດ.ຕ. 1901 ດກກຳທັງໝົດຂອງອາພານີມປົ່ງເຫຼັກແລະເມືອງແມ່ນໜີມີປິນາພ 416.9 ລ້ານພົງສ' ໃນຂະໜາດທີ່ ດກກຳຮະຫວ່າງອາພານີມແລະປະເທດທີ່ 3 ມີປິນາພ 388.1 ລ້ານພົງສ' ໃນ ດ.ຕ. 1913 ດກກຳຮະຫວ່າງອາພານີມກົນເມືອງແມ່ນໜີ 586.5 ລ້ານພົງສ' ແລະກົນປະເທດທີ່ 3 ມີ 822.5 ລ້ານພົງສ'ການລໍາດັບ ດັ່ງນັ້ນດກກຳຂອງອາພານີມກົນປະເທດທີ່ 3 ຈຶ່ງເພີ້ນພູນຍ່າງເຮົວຢື່ງກວ່າດກກຳປົ່ງເຫຼັກເອງ ອ່າງໄຮັກການ ເນື້ອຮັນຮູ້ໃນອາຮັກຊາໃນແພົດກາກອນແນ້ວ ແລ້ວ ສົດໃນ ດ.ຕ. 1913 ແສກງວ່າດກກຳຮະຫວ່າງອາພານີມຂອງປົ່ງເຫຼັກທັງໝົດກັບເມືອງແມ່ນມາກກວ່າ²¹

ข้อสังเกตเหล่านี้แสดงว่าการค้าไม่ได้เกินทางหัชชงเสมอไปเมื่อก่อนกับข้อเรียกร้องของญี่ปุ่นที่มีความกระตือรือล้นในเรื่องอาณาจักร พระราชนิยมที่ยกมาแสดงว่า การค้าของเมืองแม่กับอาณาจักรจะดีลงให้ แม้จะถูกควบคุมโดยทางการเมือง อีก ทั้งอย่างหนึ่งก็คือกรณีของเบอร์มีนี ชั่งระยะระหว่าง ก.ศ. 1894 - 1903 อาณาจักรของเบอร์มีนีการค้ากับเมืองแม่เพียง 35.2 % และลดลงเป็น 26.6 % ในช่วง ก.ศ. 1904 - 1913 ซึ่งแสดงว่าปริมาณการค้าของอาณาจักรเบอร์มีนีนั้นอยู่กับประเทศที่ 3 มากกว่าเมืองแม่เช่นกัน

๕. สหคุ้มครองทางการค้า (Protectionism)

ญี่ปุ่นชี้วิเคราะห์สมัยสหคุ้มครองการค้าในยุคแบบอย่าง ซึ่งหนึ่งในจำนวนนี้คือ เสนิน และบูหง ทุยุชิในสมัยที่มาไกอิชิยาคามะ ที่มีความต้องการสหคุ้มครองทางการค้า (โดยการทั้งหักภาษีศุลกากรสูง เพื่อคุ้มครองและช่วยเหลืออุตสาหกรรมภายในประเทศ) และการยึดครองอาณาจักรมาว่า การอุตสาหกรรมท้องถิ่นการทั้งกำแพงภาษีศุลกากรเพื่อ คุ้มครอง ระบบภาษีน้ำไปสู่การผลิตส่วนเกิน บูหงเดิมพึงการการยึดครองอาณาจักรเพื่อจะ สามารถหาตลาดสำหรับสินค้าส่วนเกินได้ ชูอิชิ แฟร์ เชียนไว้ว่า ระบบคุ้มครองทางการค้า เป็นเครื่องจักรให้น้ำพื้นที่ปราศจากความลับป้องกันภัย นอกจากว่ามันจะมีประโยชน์ อาณาจักรที่เข้มแข็งและจริงจังเป็นมาตรฐานการช่วยเหลือ ตอบสนองเชียนใน ก.ศ. 1902 ว่า (มีเหตุผล) เพียงแค่นี้เท่านั้นที่นักชักครัวรัฐนิยมจะมีเหตุผลให้ เมื่อกลายเป็นญี่ปุ่น ประกาศตนเองอย่างเปิดเผยว่าเป็นผู้สนับสนุนการคุ้มครองทางการค้า (not all imperialists were protectionists), but that all protectionists were imperialists)²²

อย่างไรก็ตาม ข้อสรุปของกอลวิทเซอร์ เป็นการสรุปความแยงมายเกินไป แม้ว่าข้อความในท่อนแรกจะถูกต้อง เช่น ชั่งกุณ เบลเยียม และฮอลแลนด์ ซึ่งเป็นประเทศ

ซึ่กรัฐมนตรีมีอำนาจบังคับสักการค้าเสรี ส่วนเยอรมันและสหราชอาณาจักรของทางภาคีศุลกากรมาใช้ก่อน แล้วจึงคำนวณเดือนเดียวกันที่ซึ่กรัฐมนตรีมีอำนาจบังคับใช้ตามแบบอาณาจักร อย่างไรก็ตามในปัจจุบัน กฎหมายคุ้มครองภาคีศุลกากรที่สำคัญที่สุด คือ กฎหมายเมลล์ (the Loi Meline) ซึ่งมีผลบังคับใช้ใน ค.ศ. 1892 จะเป็นตัวอย่างที่ทำให้ทราบถูกต้องของ การสรุปความคืบหนึ่งของกล่าวที่เชอร์

5.1 นโยบายคุ้มครองทางเศรษฐกิจของปัจจุบัน

กฎหมายเมลล์กำหนดเงื่อนไขภาคีศุลกากรไว้ อาณาจักรจะต้องระงับความ เป็นอิสระในการเก็บภาษีศุลกากรซึ่งเคยใช้มาตั้งแต่ ค.ศ. 1866 ในภารกิจที่ต้องรับภาระ ประเหตุที่ ๓ ห้างเมืองแม่และอาณาจักรจะต้องมีอธิราภิบาลศุลกากรแบบเดียวกัน สิ่งนี้ไม่ ได้หมายความว่าการติดต่อทางการค้าระหว่างฝรั่งเศสและอาณาจักรแต่อย่างใดจะได้รับ การยกเว้นภาษี เพาะะมีแค่สินค้าอุตสาหกรรมและผลิตภัณฑ์ที่ส่งไปอาณาจักร เท่านั้นที่ได้รับการยกเว้นภาษี ในขณะที่สินค้าเข้าจากอาณาจักรนั้นท้องเดียวกับภาคีศุลกากร ในอัตราปกติ สนับสนุนลัทธิคุ้มครองการค้า ใจในที่ปัจจุบันให้แก่อาณาจักรในการเริ่มงาน ท้านใบชา มักจะบรรจุข้อความที่ย้ำว่า โครงการดังกล่าวจะต้องได้รับการสนับสนุนจากเรือ ฝรั่งเศส ในระยะแรก ตลาดอาณาจักรคูเมื่อจะถูกบ่ำนาใช้เป็นเครื่องมือกลยุทธ์ที่สำคัญ แห่งภาคีศุลกากรทางเศรษฐกิจ เมื่อกันที่แพร่ให้เกิดกล่าวไว้

อย่างไรก็ตาม ใน ค.ศ. 1895 สินค้าเข้าของฝรั่งเศสมีปริมาณเพิ่มมากขึ้น ผู้ที่สนับสนุนลัทธิคุ้มครองทางเศรษฐกิจคือ ผู้ที่รับผิดชอบการค้า แห่งภาครัฐ สำหรับสินค้าที่ส่งจากอาณาจักร สู่ ฝรั่งเศสยังไม่สูงพอ พวกราชวิทยาเกี่ยวกับการค้าที่ส่งขึ้นในอุตสาหกรรมสาขาท่อง ๆ ซึ่งໄດ້ รับการจัดตั้งขึ้นในอาณาจักร เพาะะใช้แรงงานที่ถูกกว่าและไม่จำเป็นต้องจ่ายภาษีการค้า แห่งเมืองในฝรั่งเศส พวกราชวิทยาจึงกังวลเกี่ยวกับการสนับสนุนความต้องการของอาณาจักร ที่เรียกร้องสัดส่วนการส่งสินค้าเข้าสู่ฝรั่งเศสเพิ่มขึ้น กลุ่มอาณาจักรนิยม (The Parti Colonial) ซึ่งอุตสาหกรรมที่ทำการพัฒนาและส่งเสริมอาณาจักร ได้ก่อตั้งขึ้นเรียกร้อง ของพวกรสนับสนุนลัทธิคุ้มครองทางเศรษฐกิจสำหรับการคุ้มครองภาษีในอัตราที่สูงขึ้น การ

ก่อสร้างห่วงกลุ่มทั่ว ๆ กันเนินไปเป็นเวลาหลายปีจนกระทั่งถึง ค.ศ. 1910 เมื่อมีการยกเลิกภาษีสินค้าจากอาณาจักร เนื่องจากความต้องการของชาวอาณานิคม เช่น กาแฟ ชา และโกโก้ ซึ่งใหม่บล็อกให้มีมังคุดตั้งแต่รัตน์ที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1914²³

5.2 การท่องานอาณาจักรในสภาคูดแห่งรัฐเกรท

นับเป็นข้ออภิพลาศที่จะกล่าวว่า การเบิกเมืองและวิชาการพัฒนาใช้จ่ายในท่านเศรษฐกิจของนโยบายอาณาจักรเกิดขึ้น เพราะการวิเคราะห์ของผู้ทรงคุณวุฒิในสมัยหลัง เผริญในบุคลาชิ้นกรัวร์คันย์แบบอย่าง ปราากฎหลักฐานว่าคณะกรรมการบริหารอาณาจักรในรัฐสหภาพของประเทศหน้าตานาจดุลสาหกรรมได้ให้เคราะห์อย่างถูกต้องในเรื่องมนุษย์เชิงการและขาดทุนของการเสี่ยงทางอาณาจักร ขาดจดหมายบราซิลทั่ว ๆ ที่ได้รับอนุญาตให้ซักด้วยชื่อในอาณาจักรคือการล้มละลาย ตัวอย่างเช่น บริษัทอาณาจักรเบอร์มันเพื่อแอฟริกาตะวันตกเนยองเก๊ (German Colonial Company for South - West Africa) ล้มเลิกกิจการใน ค.ศ. 1889 เพียงชั่วระยะเวลา 4 ปีนับจากที่ซักด้วยชื่อ บริษัทเบอร์มันแห่งแอฟริกาตะวันออก (The German East Africa Company) เลิกกิจการใน ค.ศ. 1891 และบริษัทนิวเก๊ (The New Guinea Company) ก่อสร้างห่วงหมู่บ้านใน ค.ศ. 1899 ฯลฯ การที่สภาคูดพยายามเบอร์มันและสภาคูดแห่งราชภรัตน์ของชั้นกลุ่มเข้าหากันแข่งเพื่อชักใช้ค่าเสียหายให้แก่บริษัทการค้าที่ล้มละลาย เป็นการกระทำเพราะความรู้สึกในเกียรติภูมิและการแข่งขันระหว่างชาติ ไม่ใช่เพราะเหตุผลทางเศรษฐกิจ

ทางค้านปั่งเดือน ในช่วงหลัง ค.ศ. 1900 มีบริษัทที่ได้รับสิทธิ์ซักด้วยชื่อ 40 บริษัทในคืนแคนคองโภชของปั่งเดือน แทบทอดถึง ค.ศ. 1914 จำนวนถึง 36 บริษัทก่อตั้ง ล้มเหลว นอกจานั้น รายจ่ายของกษัตริย์เบลเยียมใน ค.ศ. 1887 - 1888 สำหรับรัฐอิสระคองโภมาเกินกว่ารายรับ 10 เท่า และใน ค.ศ. 1893 - 1894 รายจ่ายยังสูงกว่ารายรับ 3 เท่า

หลังจากช่วงกึ่งหลังของ ค.ศ. 1890 สภาคูดแห่งราชภรัตน์ได้บรรจุส่วนของการเงินของการค้าเนินนโยบายอาณาจักรและปริมาณการค้าของอาณาจักรปั่งเดือน

การค้าของอาณาจักรปั่งเตะ (ยกเว้นผลิตเรือและทูนีเชีย) มีปริมาณถึง 476 ล้านฟรังส์ ส่วนแบ่งที่มากที่สุดไปสู่ทางประเทส มูลค่าของการค้ากับปั่งเตะเป็นเงิน 213 ล้านฟรังส์ ปั่งเตะส่งสินค้าออกสู่อาณาจักรมีมูลค่า 95 ล้านฟรังส์ และเรือสินค้าจากอาณาจักรมีเงิน 118 ล้านฟรังส์ เพาะะจะนั้นคุณภาพทางการค้าจึงขาดดุลย์ถึง 23 ล้านฟรังส์ นอกจากนี้สินค้าออกของปั่งเตะเป็นไปเพื่อชุมชนเมืองในการบริหารอาณาจักรและกองทัพบก เพาะะจะนั้น จึงไม่ได้ก่อไร้อย่างแท้จริง การค้าระหว่างปั่งเตะกับอาณาจักรมีห้องเครื่องอยู่ในสภาพที่ว่า ปั่งเตเตะขาดดุลย์ประมาณ 23 ล้านฟรังส์ก็อยู่ ในขณะที่งบประมาณอาณาจักรใน ศ.ศ. 1894 สูงถึง 80 ล้านฟรังส์ คันน์อาณาจักรจึงเป็นภาระหนักสำหรับปั่งเตเตะ และภาระนี้ไม่สามารถหาแหล่งทุนมาจัดการได้รับจากภารค้ากับอาณาจักร

มูลค่าก่อไว้และขาดทุนแบบเดียวกันได้รับการเสนอแบบเดียวกันในแต่ละปี ไม่ว่าจะเป็นสภากัญชาก ของปั่งเตเตะ สภาระทักษะของเบอร์นและรัฐสภากองห้องดุษ อย่างไรก็ตาม งบประมาณและเงินที่อาณาจักรขออยู่ขึ้นตามที่ฝ่ายรัฐบาลขอไว้ มักจะไม่มี การตัดตอนมากนัก เพาะะสามารถสภากัญชาก มากจะได้รับการโภนน้ำโดยคำว่ารัฐทางท่าน ชาตินิยม²⁴

5.3 ลักษณะการของทางเศรษฐกิจในอังกฤษ

ในระยะหลัง ศ.ศ. 1870 มีความต้องการเมืองของอังกฤษนั้นมีความ สูงใจในมูลค่าทางเศรษฐกิจมากกว่าแท้ก่อน การค้าระหว่างประเทศ เมืองได้รับอิทธิพลอย่าง สูงจากปัจจัยทั่วไปทางเศรษฐกิจ แก่ที่นับอยู่กับการพิจารณาเรื่องอื่น ๆ เช่นกัน สาเหตุที่อิทธิพล ของเศรษฐกิจเนื้อการเมืองสูงขึ้นเป็นเพราะว่า จักรวรรดิอังกฤษโดยแกนแน็ลล์เป็น จักรวรรดิเพื่อการค้าซึ่งได้ครอบครองพื้นที่โลกแบบกึ่งยุทธศาสตร์ทั้งหมดที่ 18 แห่งนี้เนื่องมาจากความก้าวหน้าด้านวิทยาการและเศรษฐกิจของอังกฤษเอง และ โครงสร้างภารค้าทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะของอังกฤษขึ้นอยู่กับความสมดุลกันทวีปอื่น ๆ เพาะะ ความจำเป็นในการนำเข้าอาหารมากยิ่งกว่ามหาน้ำจืดอื่น ๆ เนทุนที่สำคัญยิ่งกว่านั้น สำหรับความสำคัญที่เพิ่มขึ้นขององค์ประกอบทางเศรษฐกิจของการเมือง คือ การที่การยุทธศาสตร์

ของธงกฤษฎึกตามโดยกฎหมายในนั้น ๆ ที่มีอำนาจ

กลุ่มจักรวรรดินิยมซึ่งศือพากอนธุรกิจนิยมและชู้ลันสบูนธชื่อนธุรกิจนิยมแบบเสรีเป็นหัวที่เรียกร้องให้นำเอาภาระของการเป็นผู้นำการการโถกอบกับนโยบายคุ้มครองทางเศรษฐกิจของรัฐบาลอื่น โดยแนะนำให้มีการวางแผนอีกราภานี้ศุลกากรที่เบนเนอนกันสำนับคินแคนในจักรวรรดินี้ทั่วประเทศที่ ๓ และภาระศุลกากรในอีกราภีหมายในจักรวรรดิใน ค.ศ. 1872 คิสเรลล์ได้เสนอแนะข้อเรียกร้องนี้ในการประชุมครั้งหนึ่งของเชา

ความหวังเร่งร้าวประเทศอื่น ๆ จะใช้มาตรการต่อไป ในการกีดกันและแข่งขันได้เริ่มครอบงำความคิดทางเศรษฐกิจ คิลเกตเตยเขียนว่า ความมีการหมุนเวียนโดยรายของอังกฤษอีกรังหนึ่งเมื่อยุโรปและบริเตนใหญ่ได้ครอบครองคินแคนเพิ่มขึ้น การขยายตัวของสองมหาอำนาจหมายความว่า ผลักการค้าของอังกฤษก็อยู่ในอันตรายและจะถอย ๆ หลัง

ขอสเปอร์ไทร์ได้เสนอถึงอันตรายจากนโยบายการค้าของมหาอำนาจอื่น ๆ และเรียกร้องให้หงกฤษใช้มาตรการที่เหมาะสม ในทัน ค.ศ. 1895 เชาเรียกร้องให้มีการสนับสนุนบริษัทชูริกิจในคินแคนและบริการที่เพียงพอมา เพื่อระการค้าของธงกฤษด้วยความในที่ทุกหนแห่งโดยกำแหงภาษี ในบริเตน เยอรมัน และสหราชอาณาจักร พวกสมบัติสนับสนุนลัทธิคุ้มครองทางเศรษฐกิจให้อ้างสิทธิของตนเพิ่มขึ้น และมีผลในการกีดกันสินค้าอังกฤษ ขอสเปอร์เห็นว่าถ้าอังกฤษมุ่งที่จะต่อต้านความพยายามของมหาอำนาจอื่น ๆ ที่จะก่อจักรการค้าของตน หงกฤษจะหงอกเทรียมการเบิกคลาิกใหม่ในประเทศที่มีความเจริญรุ่ง ฯ กลาง ๆ หรือประเทศที่ไม่มีความเจริญในโลกนี้ ในบรรดาภัยการเมืองธงกฤษที่ท่อสู้เพื่อภาระศุลกากรของจักรวรรดิที่เข้มแข็งที่สุดคือ โจเซฟ เบนเบอร์เลน

อย่างไรก็ตาม ในคินแคนที่มีคุณค่าทางยุทธศาสตร์ที่หงกฤษ เช่น ในแอฟริกา จำกัดอิบีร์ไปถึงเคนยา โคลโณ พม่า กองมั่นและเชิง แรงกระทุนทางเศรษฐกิจมีความสำคัญ เป็นอันดับรองลงมา นอกจากนี้การที่หงกฤษแข่งขันกับรัสเซียในเอเชียกลาง เช่น อัฟกานิสถานและเปอร์เซียก็เนื่องมาจากการกระตุนค่าน้ำมันยุทธศาสตร์นั้นเอง

โดยที่ไปแล้ว ยังก่อให้เกิดความไม่สงบในสังคม การค้าเศรษฐกิจที่สูง และยังให้ผลการที่เกี่ยวเนื่อง เช่น การไม่เข้าแทรกแซงในกิจกรรมภายในของคินแทนคือพัฒนา รัญญาลังกอกุณมุงเน็มภารการอื่น ๆ มากกว่า เช่น การให้ความมั่นคงปลอดภัย การคุ้มครอง และข้อมูลแก่การค้ายังก่อให้เป็นทัน²⁵

5.4 บทบาทของกลุ่มพลังกำลัง ๆ

แทนของหุ้นส่วนธุรกิจการค้าในมหภาคและของตน (เมื่อกล่าวถึง สหธุรกิจการค้าในมหภาค) คือ บทบาทที่เกิดขึ้นของกลุ่มนักการเงินอันเนื่องมาจากฐานะ ผู้นำของพวกเข้า ซึ่งทำให้เห็นว่าพวกนี้ไม่กำหนดแนวทางแต่เศรษฐกิจ แต่รวมถึง นโยบายของประเทศด้วย ตั้งที่อยู่บนสันได้กล่าวไว้ว่า การกำหนดนโยบายด้านเศรษฐกิจใน ชั้นสูบท้ายชี้น้อมญี่ปุ่นอ่านทางการเงินของกลุ่มการเงิน หรือที่เรียกว่า เห็นว่า มันไม่ยาก ที่จะควบคุมการเมืองทั้งหมดในประเทศนั้นระหว่างทุกทางการเงินของอังกฤษ (และเพื่อนพ้องที่อยู่ ของมันคือการทูต) และพวกชนชั้นกลางอาจเรียนรู้ และนักธุรกิจและนักการเมืองชั้นนำ ของประเทศนั้น

ศาสตราจารย์บอมการ์ทกล่าวว่า ข้ออ้างที่ว่าในการค้าเป็นกิจการค้าน หุ้นส่วนธุรกิจทั้งหลายเป็นเครื่องของกลุ่มพลังทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะกลุ่มการเงินที่ร้ายกาจนั้นเป็นเรื่องที่ถูกจะเหลวในลักษณะนี้ ไม่ใช่ความสำคัญของเศรษฐกิจในสหธุรกิจการค้าในมหภาคเกินไป แต่ลึกลับไม่ได้หมายความว่ากลุ่มกำลัง ๆ ไม่ได้พยายามกดดันรัญญาลังกอกุณมุงในอีกด้านหนึ่งที่ว่ารัญญาลังกอกุณมุงเป็นอิสรภาพอย่างแท้จริงจากแรงกดดันของกลุ่มประเทศโดยรัฐบาล เศรษฐกิจ และเสียสละตนเองสู่สหธุรกิจการค้าในมหภาคที่ปลดจากความกังวลทางเศรษฐกิจ และแผนการทั้งปวงที่ถูกจะเป็นเรื่องเหลวในสิ่งที่ ไร้สาระ กัน พฤติกรรมหุ้นส่วนธุรกิจการค้าในมหภาค แก่กลุ่มกำลังจะต้องไถ่บุญการตรวจสอบเพื่อกำหนดให้พอดีของกลุ่มพลังทางเศรษฐกิจ กลุ่มคือ สถานภาพทางเศรษฐกิจทั้งหมดที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาของนักการเมืองถึงปัจจุบันทางเศรษฐกิจ ของสหธุรกิจการค้าในมหภาค ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ส่วนบุคคลของกลุ่มนี้ ให้กลุ่มนี้โดยทาง หลักฐานทางประวัติศาสตร์จำนวนมากแสดงว่าบุญน้ำทางการเมืองในยุคสหธุรกิจการค้าในมหภาค

แบบอย่างแห่งสังคมความรุนแรงเกียจอย่างรุนแรงที่ความคิดที่ว่าศีลธรรมทางการเมืองควรรื้อนอญ
กับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ²⁶

เมื่อพิจารณาการต่อสิทธิเข้ามีครองอาณาจักรแล้วแห่งของมหาอำนาจ
อุตสาหกรรมหลังจาก ก.ศ. 1880 ในชั้นแรกถูกเนื่องกว่าผลประโยชน์การลงทุนก้านเงิน
ทุนเป็นมิจฉัยเก็งกำไรในการนำเอาการแทรกแซงหรือการบดบังคนแคนและบริการตอนเหนือ
เช่น อียิปต์ ที่นี่เรียบ นอร์อฟโคลและบรานสวัลล์ โดยเฉพาะใน 3 ประเทศแรกนี้
ผู้ปกครองเป็นหนึ่งกษัตริย์และผู้ร่วมชาติ ส่วนบรานสวัลล์นั้นกษัตริย์ได้ลงทุนในทุนจำนวน
มาก อย่างไรก็ตาม ในการวิเคราะห์รายละเอียดของชาติที่ต้องซื้อไปอีกแห่งหนึ่ง เช่น
เมื่อพิจารณาการยึดครองอียิปต์ นโยบายที่ตั้งประเทศและชาติคันบุชชาสก์เพื่อรักษา
ความมั่นคงของกองล่องสุเอซเป็นมิจฉัยที่เก็บอย่างแน่นอน หรือการสถาปนาที่นี่เป็นรัฐ
ในอารักขาเป็นการสนองตอบคำมั่นสัญญาที่ให้แก่ผู้ร่วมชาติในการประชุมใหญ่แห่งเบอร์ลิน

(Congress of Berlin ในเดือนมิถุนายน - กรกฎาคม ก.ศ. 1878) เพื่อเป็น
การทดสอบการที่อังกฤษได้ครอบครองเกาเซาปร์ส และเป็นการตั้งใจศักดิ์สิทธิ์การมุ่งครอบ
ครองที่นี่เชิงของอิตาลีและซีคีเซ็นส์ล้อมแอลจีเรียของฝรั่งเศส หรือข้อเรียกร้องของฝรั่งเศส
ในมอร์อ็อกตะเภาเพื่อการที่อังกฤษจะสามารถต่อรองความมั่นคงทางสูงสุดของเคป ศันหรี
(Cape Country) และเพราเวนัวโน้มของการแบ่งแยกของสาธารณรัฐบัวร์และความ
สันติชั้นนี้มิตรของสาธารณรัฐบัวร์กับเยอรมันนี เป็นการแน่นอนที่กลุ่มผลประโยชน์ค้าน
เศรษฐกิจภายในประเทศจะหันการเข้าแทรกแซงของรัฐบาลในเรื่องนี้ โดยเฉพาะใน
อียิปต์และบรานสวัลล์ แต่เฉพาะอิทธิพลของกลุ่มนี้ไม่พอเพียงที่จะซักน้ำรัฐบาลให้ทำการ
ศึกสินใจทางการเมืองให้ นอกจากเพียงแต่ร่วมให้สาเหตุทางการเมืองมีน้ำหนักมากขึ้น
ในหลาย ๆ กรณี รัฐบาลยังสามารถหาประโยชน์จากการกลุ่มพลังทางเศรษฐกิจได้โดยใช้เป็น
ข้ออ้างหรือเป็นเครื่องมือหรือเป็นการอ้างเหตุผลสนับสนุนเพื่อการแทรกแซง

สหชิกวรรณรัตน์ในสมัยแห่งรัฐในแอฟริกาเหนือและอินโดจีนได้รับการพิจารณา

ในบางครั้งว่ามีสาเหตุสำคัญมาจากการเรื่องเศรษฐกิจ เหตุการณ์ทางด้านเศรษฐกิจ มากกว่าอ้าง เช่น อาณา尼คเป็นทางออกสำนักผลิตที่มากเกินไป เวินทุนส่วนเกินและอุปสรรคทางสังคมค้าง ๆ แต่สาเหตุทางเศรษฐกิจจะต้องไม่ถูกแยกจากสาเหตุอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

การเบรลล์ อาโนโตก ผู้นำของพวกจักรวรรดินิยมในฝรั่งเศส์ได้กล่าว
ความคิดที่จะต่อสืบสานเหตุการณ์ทางเศรษฐกิจเข้ากับนโยบายจักรวรรดินิยมของเข้า และมอง
เห็นว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการไม่สมควร

การที่เข้มแข็งเรื่องสหเสริญและโฆษณาศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของอาณาจักร
น้อยครั้งนั้นก็เป็นเรื่องของการขยายโอกาสในเรื่องอาณาจักรแบบปฏิรูปนิยม แก้ไขของความ
คิดของเข้าในเรื่องสหชักรวรรดินิยมคือแนวความคิดทางการเมืองแบบสหสังคมแบบ
การร่วม และความคิดของสหพันธ์รัฐจักรวรรดิ (Imperial Federation) ที่ทรง
อำนาจ ซึ่งมีชาวอ่านชาติ ไม่อาจห้ามได้ การอ้างเหตุผลทางเศรษฐกิจเป็นการให้
เหตุผลเพื่อชักความสนใจและเป็นเครื่องมือไปสู่เป้าหมายที่เลือกโดยของเข้า

เอิร์ลแห่งโรสเบอร์ (Earl of Rosebery) ผู้เคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี
ว่าการค่างประเทศและนายกรัฐมนตรีอังกฤษ และเป็นนักจักรวรรดินิยมที่แข็งแกร่งที่สุดคนหนึ่ง
เขามีความเห็นว่าความสามัคคีของจักรวรรดิเป็นไปไม่ได้ ถ้ามันขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทาง
ชาติและเศรษฐกิจอย่างเดียว จักรวรรดิที่ขึ้นอยู่กับการค้าอย่างเดียวจะต้องพังทลายลง

มาร์ชองค์โอง์ โค้กเกย์ประพามอย่างรุนแรงที่การสนับสนุนของพวกจักรวรรดินิยม
ที่การหาประโยชน์ทางการพาณิชย์ เขายังเชื่อว่ามันเป็นการทรายศักดิ์สิทธิ์และหน้าที่
ค้านอาณาจักรของฝรั่งเศส ซึ่งเห็นเพียงแค่การขยายตัวทางอาณาจักรของฝรั่งเศสเป็น
เพียงโอกาสสำหรับที่จะปราศรัยและมีงานเลี้ยงค้างค้าง ๆ

แม้แต่เจซิล ໂรคล์ ความร่าเริงทางค้านรักดูที่ไม่สามารถแยกออกจากให้ไม่ได้
เป็นจุดมุ่งหมายที่แท้จริง เป้าหมายสูงสุดของเขาก็คือความยิ่งใหญ่ของอังกฤษ และจุดประสงค์

ในการปกครองของชาติอุตสาหกรรมทั่วของจักรวรรดิองค์กร

การเมืองยูนิกาเป็นศูนย์กลางที่สำคัญในการอ้างเหตุผลทางเศรษฐกิจจึงถูกนำมายกระดับให้เป็นส่วนหนึ่งของการควบคุมความสนใจทางเศรษฐกิจและผลกระทบต่อสังคมในหนังสือชื่อเซอร์เฟเดอริก ลูการ์ด (Sir Frederick Lugard) ชาร์จการอาณาจักรที่มีชื่อเสียงเช่นเดียวกันใน พ.ศ. 1893 เรื่อง *The Rise of Our East African Empire* เขาย้ำว่ามันไม่ใช่แค่เพียงความสำนักในหน้าที่ของคริสต์เทียนซึ่งต้องการรักษาภูมิภาคไว้ แต่ประโยชน์ของความก้าวหน้าทางการพาณิชย์เป็นเรื่องสำคัญ เนื้อหาที่แน่นอนคือการรักษาเส้นทางคมนาคมไปสู่อินเดียจากด้านแพริภูมิภาคตะวันออกในปัจจุบัน

แม้แต่ในเยอรมนีเอง ก็มีกลุ่มพังค์ท้าวการเงินที่จะมีบทบาทในการอาณานิคมมากนัก และสหพันธ์จักรวรรดินิยมของเยอรมนีก็มีเป้าหมายทางการเมืองมากกว่าเพียงเพื่อให้ผลประโยชน์แก่กลุ่มการเงิน กรณีเช่นนี้จะเห็นได้ว่าเมื่อมีสมาร์คโค้อาณาจักรสำนักนี้ในระหว่าง พ.ศ. 1884 – 1885 เขาต้องให้บรรดานายธนาคารเยอรมันสนับสนุนให้กลุ่มธุรกิจมีความสนใจมากขึ้นในแอฟริกาและจะเลือกอุดหนุนการค้าและลงทุนในแอฟริกา อย่างไรก็ตาม ผู้นำทางธุรกิจไม่ยอมให้ความรู้สึกในสหพันธ์นิยมอยู่นอกเหนือการค้าและลงทุนของเขากลางๆ แต่การแสวงหาผลกำไรที่รวดเร็วไม่อาจเป็นไปได้ในตลาดอาณานิคมที่ไม่มีนักลงทุนสักคน ผลลัพธ์คือฝ่ายธุรกิจไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับ การขาดความสนใจและความสงสัยในนโยบายอาณานิคมของมิสมาร์คทำให้อุตสาหกรรมของเยอรมันไม่กล้าสนับสนุนนโยบายในแอฟริกาของเยอรมันนี้²⁷

5.5 ขอจำกัดของทฤษฎีทางเศรษฐกิจของสหพันธ์จักรวรรดินิยม

ศาสตราจารย์บุนการ์คิวเคราะห์ว่า เมื่อตรวจสอบทฤษฎีทางเศรษฐกิจของสหพันธ์จักรวรรดินิยมของขอบสันและเลนินกับความจริงทางประวัติศาสตร์แล้ว ทฤษฎีทั้งสองนี้ก่ออันที่สำคัญ ๆ หลักประการ และไม่สามารถเป็นคำอธิบายแบบครอบคลุมจักรวาลของสหพันธ์จักรวรรดินิยมแบบอย่าง ความมีผลพลาที่สำคัญของขอบสัน เลนิน และบูร์กีคิมม์ในทฤษฎีของเขานี้ใช้อยู่ที่ว่าเข้ายแยกมิจฉัยทางเศรษฐกิจออกจากกองประเทศก่อนอื่นๆ เมื่อพูดถึงสหพันธ์จักรวรรดินิยม เพราะความจริงทั้งขอบสันและเลนินยอมรับหลังของปัจจัยอื่นที่ไม่

ใช้เป็นเรื่องเศรษฐกิจ มันเป็นเพราะว่า เขาเดือดเพียงสาเหตุเดียวจากขอบเขตทางเศรษฐกิจที่สัมบูหอน คือ การส่งออกเงินทุน และประการค่าวัฒนเป็นสาเหตุที่เกิดจากแม้วาเลนิอาจะอ้างในทางตรงกันข้ามกับสอนสันว่า ดุษฎีของเขามีความเชื่อมต่อหัวใจการขยายตัวทางอาณาจักรและท่อความเป็นปฏิปักษ์ที่เพิ่มขึ้นระหว่างมหาอำนาจจักรวรรดินิยมค่ายกันเอง อย่างไรก็ตาม ขออ้างนี้สามารถพิยยงได้ว่า ถ้าการส่งออกเงินทุนของปรัชญาไปยังรัสเซียเป็นการซื้อกลืนหรือเป็นสหิจักรวรรดินิยมแบบถือหุ้น (bondholders imperialism) หันนั้น การลงทุนจำนวนมหาศาลของอังกฤษในสหราชอาณาจักรและ การที่ปรัชญาของหางลงทุนในอังกฤษ ถ้าวิเคราะห์ตามดุษฎีของเลนินแล้วก็ควรจะได้รับการกำหนดว่า เป็นสหิจักรวรรดินิยมเช่นกัน และทำให้เกิดการกำหนดที่ว่าเส้นแบ่งระหว่างการลงทุนในท้องประเทศซึ่งเป็นสหิจักรวรรดินิยมและการลงทุนในท้องประเทศซึ่งไม่ใช่สหิจักรวรรดินิยมอยู่ที่ไหน ดังนั้นความผิดพลาดที่สำคัญของการสมมติฐานดุษฎี ทางเศรษฐกิจของสหิจักรวรรดินิยมคือข้อสรุปที่ว่ากลุ่มการเงินใหญ่เป็นผู้ควบคุมธุรกิจ 28

ศาสตราจารย์อมการ์ทเห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกุญแจการเงินใหญ่และสหิจักรวรรดินิยมที่เกิดขึ้นในบางกรณีนั้นไม่สามารถให้เป็นถูกๆ จะวิเคราะห์สหิจักรวรรดินิยมทั้งหมด ขั้นตอนของพัฒนาการค้านเศรษฐกิจซึ่งมหาอำนาจอุดหนุนการรัฐบาลบรรลุถึงในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ไม่เสมอภาคกัน เช่น เมื่อเปรียบเทียบกับชั้นกุญแจ ภารกุญแจ ชาติของสหิทุนนิยม มีจัจหายังเศรษฐกิจที่แยกต่างกันอย่างมากน้อยในแต่ละกรณีของมหาอำนาจจักรวรรดินิยม หันจะเห็นว่า สูงที่สุดในการพิช่องชั้นกุญแจและต่ำสุดในการพิช่องรัสเซีย ก็แสดงถึงสักษณะเฉพาะของแต่ละมหาอำนาจจักรวรรดินิยมอยู่แล้ว นอกจากนั้น พฤติกรรมทางค้านจักรวรรดินิยมแท้จริงของประเทศมหาอำนาจก็แท้จริงกัน ดังนั้น การลงความเห็นแบบครอบคลุมของผลกระทบของพฤติกรรมเหล่านี้ก่อสหิจักรวรรดินิยม จึงเป็นการปืนข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ 29

5.6 ผลประโยชน์จากการอาชญากรรมและการแสวงหามหาอุดมทรัพย์

งานเขียนที่กล่าวถึงสาเหตุและแนวทางของสหิรักรัฐคือเป็นส่วนใหญ่แล้ว
ทั้งศักดิ์ของข้ออ้างที่ว่าอาชญากรรมทำรายได้ให้กับเมืองแม่ เพื่อจะมีการยกเว้น
โดยที่การครอบครองอาชญาณ์จะถูกยกเว้นความรับผิดชอบทางเพรษฐ์กิจของเมืองแม่
สหิรักรังฯ ก่อนสหกรณ์ที่ 1 และก่อนหน้าอันน้ำใจรัฐคือเป็นใช้เงินจำนวน
มากในการทหารและการบริหารมากกว่ากำไรมากที่ได้รับจากการห้ามหรือการลงทุนค้านเงิน
ทุน 30

อาชญาณ์ก่อนสหกรณ์ที่ 1 ในรายได้มาก - น้อยเพียงใด เมื่อ
คำนึงถึงการค้าและการพาณิชย์แล้ว บางส่วนก็ให้รายได้ แต่ส่วนใหญ่ไม่ให้รายได้ อังกฤษ
ให้รับรายได้มากจากอาณานิคมในช่วงระหว่าง ก.ศ. 1875 - 1914 เมื่อสินค้าของ
อาณานิคมเพิ่มขึ้นเกือบถึง 500 % และสินค้าออกเพิ่มขึ้นประมาณ 350 % บริษัทหอนันเดียร์-
ออกซ์ของฮอลล์แลนด์ (Netherland East Indies) ที่มีรายได้ต่อการค้าในอาชญาณ์
ของเยอรมันเพิ่มขึ้นเพียง $1/2$ - 1% ของการค้าทั่วไปประมาณนี้หักหุ้น
ประมาณเดือนๆ เชน เบลเยียมและชวาสันดาลนั้น การค้ากับอาชญาณ์มีความสำคัญมากกว่า
การค้ากับประเทศนำเข้าจากอาณานิคมอย่างไรก็ตาม โดยที่นำไปแล้วรายจ่ายของการ
บริหาร การคุ้มครอง และการบริการทั่วไป สูงกว่าในส่วนของการค้าและรักษาดินแดน
อาชญาณ์ ตัวอย่างเช่น ในบรรดาอาชญาณ์ของเยอรมัน มีเพียงโกโกลแลนด์ (Togoland)
เพียงแห่งเดียวที่เลี้ยงตัวเองได้ และการบริหารพิเศษสำหรับสหราชอาณาจักรในแอฟริกาสีบลูส์
ค่าใช้จ่ายในแต่ละปีมากกว่าการดำเนินการห้ามสเปน

ในปลายคริสต์ศักราชที่ 19 ญี่ปุ่นก็เริ่มขยายอาชญาณ์เริ่มสังเกตว่า
อาชญาณ์มีคุณค่าในฐานะแหล่งรักษาดินแดนมากกว่าตลาด การเปลี่ยนแปลงจากการเน้นเรื่อง
การค้ามาสู่พัฒนาการและการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติท้องถิ่นการลงทุน
ห้ามการเงินและการซื้อขายเหลือค่านการเงิน เช่น ในญี่ปุ่นเงินยิม ค่าใช้จ่ายในการบริหาร
และการป้องกัน เพราะงบประมาณของอาชญาณ์แสดงถึงการขาดดุลญี่ปุ่นแต่ละปี ความ

เบื้องหน้าในเรื่องอาหารนิคมจึงเกิดขึ้น แก่สิ่งกระนันก์ยังไม่มีการกล่าวถึงการลงทุนที่ไม่ได้ผลกำไรและเป็นภาระนักแก่ผู้ช่วยภาระภาษี ทุกฝ่ายต่างฝากรความหวังหรือคาดการณ์ไว้ในอนาคตอย่างมีความเชื่อในรายได้ ดังนั้นจึงมีการจัดการด้านการบริหารของ ดำเนินการ สำรวจ สร้างทางรถไฟและสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ โรงพยาบาลและโรงเรียนก็ได้รับการสร้างขึ้น การดำเนินการในสิ่งที่ทำให้อาชานิคมให้รับการปรับปรุงให้สนับสนุนและมีเงินทุน แทนที่จะมีแท่นการและห้องประชุมจากหน่วยงานและแรงงานของอาชานิคมเท่านั้น ในแห่งของประวัติศาสตร์สมัยใหม่ สหราชรัฐรัฐนิยมเป็นพำนัชสำหรับการขยายศูนย์ของรัฐธรรมะรัตนคุณ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไปสู่คืนแคนอี้น ๆ ของโลก ยิ่งกว่านั้น ในระยะทศวรรษที่ 20 ก่อนสังคุรัตน์ที่ 1 การกบฏของชาวพื้นเมืองและความอ่อนไหวในเรื่องอาชานิคมทำให้ผู้นำของประเทศรัตนคุณหัวใจการใหม่ที่จะปกคลองประชาชนในอาชานิคม การพิจารณาเรื่องสวัสดิภาพของชาวพื้นเมืองให้ร่วมกับเรื่องเมืองใหญ่แทนที่การและห้องประชุมก้านอาชานิคมแต่เพียงอย่างเดียว เช่น เมื่อพุทธิกรรมของผู้บริหารอาชานิคมของเยอรมันในอุตสาหกรรมที่ตั้งตระหง่าน มาก่อนจากศูนย์แห่งพัฒนาชุมชน (Center) ชื่อ มาธิล์ส แอสแบร์เกอร์ (Mathias Erzberger) ซึ่งเป็นการกล่าวไว้ในส่วนของการและห้องประชุมที่ตั้งตระหง่าน ลีอิติมท์ ซึ่งเป็นการกล่าวถึงความไม่มีประสิทธิภาพและความจำเป็นในการบริหาร การปฏิบัติอย่างรวดเร็วที่ขาดไม่ได้ แต่ในส่วนของการให้สัมปทานที่ไม่ยุติธรรม การบริหารและการจัดการที่ขาดไม่ได้ แต่ในส่วนของการให้มีการแต่งตั้งรัฐมนตรีว่าการอาชานิคมคนใหม่ การระงับสัมปทานและสัญญาทาง ฯ และการปฏิรูประบบอาชานิคมของเยอรมันนี้³¹

ประการสุดท้ายสำหรับการพิจารณาคือ สหราชรัฐรัฐนิยมเป็นสานะทุสากย์ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมของสังคุรัตน์ที่ 1 เพียงใด ที่เห็นได้คือ การแข่งขันที่รุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างมหาอำนาจในยุโรปในช่วงของสหราชรัฐรัฐนิยม แบบอย่าง โดยเฉพาะการแข่งขันในเอเชียและอุตสาหกรรมที่สำคัญที่สุด เช่น เศรษฐกิจ ระหว่างประเทศและความประสงค์รายท่อสัน เพราะสหราชรัฐรัฐนิยมเป็นชื่อเรียก ร่องของผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียง มีการโภชนาในหนังสือพิมพ์ การอิจนาการ้อนและการ

ไม่พอใจในระหว่างประเทศญี่ปุ่น

อย่างไรก็ตาม การแบ่งส่วนของออฟริกาและการแบ่งคิมเบอร์ในแอเรีย เป็นเขตอินชิพลิก้าเรเจรีบหรือโดยปราการจากสหภาพในญี่ปุ่น เมวาร์สเชียและญี่ปุ่น จะทำสงครามกันเพื่อยั่งอานาจในแมนชูเรียและเกาหลี (Russo - Japanese War C.S. 1904 - 1905) แท้ในแอฟริกามีเฉพาะมีนาฬิกาโซคาและวิกฤตการณ์ นอร์ดโกเท่านั้นที่มีที่เป็นอันตรายอย่างจริงจังท่อสันคิวอา ในแต่การลงทุนในภาค โภ้นทะเล มักจะมีการยื้องการแข่งขันและการแกร่งแข่งระหว่างประเทศมหาอำนาจ มากเกินไป ความจริงแล้วสามารถนายธนาคารนานาชาติล้วนแท้ที่มีความสำคัญมากกว่า นายธนาคารของชาติ ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่ธนาคารอุตสาหกรรมน้ำมันนั้น ชาวญี่ปุ่น จากหลาย ๆ ประเทศมีส่วนร่วม ไม่ใช่เป็นผลงานของประเทศใดประเทศหนึ่ง หรือ อุตสาหกรรมเมืองนาร์ซองออฟริกาเกิดจากการลงทุนของสหราชอาณาจักร เยอรมัน และอังกฤษ หรือการที่สหราชอาณาจักรลงทุนและพยายามขัดขวางการค้าจาก คองโก ซึ่งกุญแจรัมทุนกับปั๊ร์งเศสและเบลเยียมในการศึกษาเมืองหองแตงที่คากังกา (Katanga) หรือการที่เวินทุนของปั๊ร์งเศสมีส่วนหลักให้เอไอโอโปรดักท์ที่ 2 ให้สัมปทาน ทางรถไฟสายมักกิ้ง - หันเก้า (Peking - Hankow) ในขณะที่กุญแจรัม - เบอร์มิน ให้เวินกู้และสัญญาสำนับเส้นทางเดินสิน - นานกิง (Tientsin - Nanking) และกุญแจ 4 ชาติ คือ ซังกุญ ปั๊ร์งเศส เยอรมัน และสหราชอาณาจักร เช้าร่วมในสัญญาสำนับเส้นทางรถไฟสายกว่างซุ้ง - หันเก้า - เสฉวน (Canton - Hankow - Szechuan) เป็นทัน ประเทศเหล่านี้ยังผูกขาดการค้ากับเวินชองรุ่งราด จัน 32

หลักฐานเหล่านี้เป็นการนับว่าสหราชอาณาจักรคืนยอมแบงอย่างไม่ได้ท่าให้ เกิดสหภาพโซคัรังที่ 1 หรือมีผลเดือนเดือนกับการลงนามของมหาอำนาจทุนนิยม กังที่กุญแจมาร์กซิสท์กล่าวอ้าง แม้ว่าการแข่งขันจะระหว่างประเทศจะสร้างความเป็น ปฏิปักษ์กัน แท้ถ้ามีการแข่งขันและแกร่งแข่งกันก่อน C.S. 1914 มันก็มีการร่วม-

มีองค์ระหว่างประเทศ และเป็นที่น่าสังเกตว่าสังคมไม่ได้เกิดขึ้นในดินแดนที่เป็นอาณาจักรหรือกลาโหมร้าย

ໃບຕອດວິທີ 5

¹Baumgart, Imperialism, pp. 92 - 94

²Oron J. Hale, The Great Illusion 1900 - 1914 (New York: Harper Torchbooks, 1971), p.4

³Baumgart, Imperialism, pp. 95 - 96

⁴Hale, The Great Illusion, pp. 4 - 5

⁵Hobson, Imperialism : A Study, pp. 15 - 23

⁶Ibid., p. 27

⁷Ibid., pp. 31 - 40, p. 52, 62, 65

⁸Greer, A Brief History, pp. 463 - 464

⁹Baumgart, Imperialism, pp. 101 - 107

¹⁰Hale, The Great Illusion, p. 5

¹¹Baumgart, Imperialism, p. 108

¹²Ibid., pp. 108 - 109

¹³Ibid., pp. 109 - 111

¹⁴Hale, The Great Illusion, pp. 5 - 6

¹⁵Ibid., pp. 6 - 7

¹⁶Baumgart, Imperialism, p. 111

¹⁷Ibid., pp. 111 - 112

¹⁸Greer, A Brief History, p. 463

¹⁹ Richard Koebner and H.D. Schmidt, *Imperialism : The Story and Significance of a Political Word, 1840 - 1960* (London : Cambridge University Press, 1965), p. 282

²⁰ Baumgart, *Imperialism*, pp. 113 - 114

²¹ Ibid., pp. 114 - 116

²² Ibid., p. 116

²³ Ibid., pp. 116 - 117

²⁴ Ibid., pp. 117 - 119

²⁵ Ibid., pp. 120 - 121

²⁶ Ibid., pp. 129 - 130

²⁷ Ibid., pp. 131 - 133

²⁸ Ibid., p. 134

²⁹ Ibid., p. 135

³⁰ John L. Stipp and others, *The Rise and Development of Western Civilization, Part II 1300 to 1850*, 2nd ed., (New York : John Wiley & Sons, 1972), p. 222

³¹ Hale, *The Great Illusion*, pp. 9 - 10

³² Ibid., pp. 10 - 11